

BUREAU NACHTWACHT

DE VERBORGEN CIRKEL VAN FAUST

MARTIN KRUINIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	5
1. de Wekker die Niet Wou	8
2. de Man aan de Lijn	11
3. de Stilte op het Terrein	18
4. het Verleden dat Niet Wegwil	23
5. de Kamer die Zichzelf Niet Kent.....	29
6. de Analyse van de Leegte	35
7. het Dossier dat Niet Bestond.....	41
8. de Schaduw die Ademde	47
9. het Bezoek in de Nacht.....	54
10. het Anker	61
11. de Weg Terug.....	66
12. het Hart van het Kasteel	73
13. Julian	82
14. een Stilte die Harder Kwam dan Geluid.....	91
15. Terug naar Nachtwacht	97
16. het Fluisteren in de Kelder	105
17. de Nacht van de Breuk.....	114
18. Wat Achterblijft in de Stilte	122
Nawoord	127

Voorwoord

Kasteel Waardenburg is een plek die zich moeilijk laat doorgronden. Wie voor het eerst over de oude oprijlaan loopt, ziet een statige buitenkant die bijna rust uitstraalt. Maar wie langer blijft staan merkt al snel dat er iets in de lucht hangt dat niet bij stenen en hout hoort. Het voelt alsof het kasteel ademt. Alsof het luistert. Alsof de muren meer weten dan ze ooit zullen prijsgeven.

Het kasteel werd in de veertiende eeuw gebouwd door Floris van Haeften en groeide langzaam uit tot een van de bekendste verdedigingspunten langs de rivier. Door de eeuwen heen werd het beschadigd, hersteld en opnieuw opgebouwd. Elke periode liet zijn eigen laag achter. Elke verbouwing bedekte wat daarvoor kwam. Het resultaat is een bouwwerk waarin geschiedenis en geheimen met elkaar zijn verweven als wortels onder een oude boom.

Toch is het niet de architectuur waar mensen over fluisteren. Het zijn de verhalen die blijven hangen, alsof ze zelf in de stenen zijn gekropen. Bezoekers melden koude plekken op zonnige dagen, deuren die zacht dichtvallen terwijl er geen wind is, stemmen die klinken alsof ze van achter een verdwenen wand komen. Sommige gidsen vertellen het niet graag, maar bijna iedereen heeft er wel iets meegemaakt dat ze moeilijk kunnen verklaren.

En dan is er het verhaal dat al generaties lang voortleeft. De legende van Dokter Johann Georg Faust. De alchemist, astroloog en reizende geleerde die in de zestiende eeuw korte tijd in het kasteel verbleef. Volgens de overlevering probeerde hij kennis te verkrijgen die voorbij de grenzen van de natuurwetenschap lag. Volgens anderen ging hij veel verder. Zijn tragische einde, dat nog steeds niet volledig te verklaren is, kleeft als een donkere schaduw aan Waardenburg.

In de torenkamer wordt een bloedvlek al eeuwenlang genoemd. In de gangen wordt soms een voetstap gehoord waar geen vloer meer ligt.

En sommige bezoekers blijven overtuigd dat zij iets hebben gezien dat geen mens kan beschrijven.

Of die verhalen waar zijn laat zich moeilijk bewijzen. Maar iedereen die dit kasteel bezoekt merkt dat de stilte anders voelt dan op andere plekken. Alsof er iets tussen de tijdlagen is blijven hangen. Iets dat niet wil verdwijnen. Iets dat nog niet klaar is.

In dit boek gaan we die stilte in.

We volgen de sporen die het verleden heeft achtergelaten.

En we ontdekken dat sommige verhalen nooit helemaal ophouden.

Ze veranderen alleen van vorm.

Proloog

Ze zat vast.

Mensen hoorden haar wel hard gillen en ze hoorden haar tegen een deur schoppen en slaan, maar niemand wist waar het geluid vandaan kwam. Het leek door de muren te reizen, alsof het uit een gang kwam die niet meer bestond. De echo ging door merg en been. De medewerkers keken elkaar aan, twijfelend of het misschien een grap was, maar de angst in haar stem liet er geen twijfel over bestaan dat er iets echt mis was.

Het gegil werd harder. Bonken. Nog een bonk. En nog een. Daarna een scherpe klap tegen hout. Niemand kon precies aanwijzen waar het vandaan kwam. Niemand kon de juiste deur vinden. Het leek alsof het geluid zich verplaatste. Alsof het kasteel zelf bepaalde wat mensen mochten horen.

Toen werd het plots stil.

Een stilte zo zwaar dat het leek alsof de lucht zelf zich inhield. Iemand riep haar naam, maar kreeg geen antwoord. Een collega opende uiteindelijk een deur waarvan iedereen zeker wist dat die al jaren niet meer gebruikt werd.

Daar lag ze.

Op de koude stenen vloer.

Met een diep angst in haar gezicht, haar ogen wijd open, haar spieren verstijfd. Geen schram, geen wond, geen bloed. Alleen een lichaam dat eruitzag alsof al haar energie in één keer uit haar heen was getrokken. Alsof iets haar leeg had gemaakt, van binnenuit.

De man die haar vond voelde de haren op zijn armen overeind gaan staan. Hij wilde zich omdraaien om hulp te roepen, maar iets in de hoek van zijn blik bewoog. Een schim. Een donkere vorm die niet liep, maar gleed. Hij draaide zijn hoofd en keek net op tijd om nog heel even een gezicht te zien.

Een bleek gezicht.

De huid zag eruit alsof er geen bloed meer doorheen liep.

Dunne, warrige haren die als dode sprietten langs een kalend voorhoofd hingen.

Diepe wallen, zo donker dat het leek alsof de ogen in schaduwen dreven.

Een smalle kin, ingevallen wangen en een dunne snor die als een donkere streep boven zijn lip hing.

Ogen die niet keken zoals mensen kijken, maar alsof ze vanuit een andere tijd naar hem door de ruimte heen sneden.

Hij knipperde een seconde en de schim was weg.

Johann Georg Faust (ca. 1480–1540)

1. de Wekker die Niet Wou

Peter schrok wakker alsof iemand hem met een stroomschok uit zijn droom had getrokken. Zijn hand vloog naar zijn nachtkastje. Zijn telefoon lag daar stil, onschuldig, maar zonder het schermpje dat normaal fel blauw licht gaf. Geen wekker, geen alarm, geen vibratie. Helemaal niets.

Hij ging rechtop zitten.

"Die verdomde wekker weer niet aangezet," mompelde hij, terwijl hij zijn haar in een vorm probeerde te duwen die leek alsof hij het expres zo had gedaan.

Hij bleef even zitten, half slapend, half vloekend in stilte. Zijn ogen voelden alsof hij de nacht had doorgebracht met een gevecht tegen een poltergeist. Hij kneep ze dicht, rekte zich uit en draaide zijn nek tot het zacht kraakte. De kamer was koud. Te koud. Hij stond op, legde zijn hand tegen de muur en voelde een tochtstroom die er gisteren nog niet was. Dat was niet direct zorgelijk, dacht hij, maar toch zette het een klein alarmsignaal aan in een hoek van zijn hoofd.

Toen zag hij de meldingen.

Twee gemiste oproepen van Roel.

Zeventien gemiste oproepen van een onbekend nummer.

Zeventien.

Dat was nooit goed nieuws.

"Nee hoor, helemaal niet verdacht," mompelde hij terwijl hij zijn telefoon ontgrendelde. "Zeventien keer. Kan ook gewoon iemand zijn die heel graag wil weten of ik nog een tweedehands stofzuiger verkoop."

Hij sprong uit bed, gleed bijna uit over een sok die daar absoluut niet hoorde te liggen, en liep naar de badkamer. Zijn spiegelbeeld keek hem slaperig aan, alsof hij twee minuten eerder uit een geestenjacht was getrokken. In recordtempo waste hij zijn gezicht, poetste zijn tanden op zó agressieve manier dat hij verbaasd was dat hij er nog een

glazuurlaag op had, en trok vervolgens in één soepele beweging zijn broek verkeerd om aan.

"Serieus," zei hij hardop. "Tweeëndertig jaar op deze aarde en nog steeds kan ik niet zien welke kant van een broek de voorkant is."

Hij zuchtte diep, trok hem weer uit en probeerde het opnieuw. Deze keer lukte het.

Hij pakte zijn deodorant, miste zijn oksel volledig en besproeide per ongeluk de badkamerspiegel.

"Goed begin," bromde hij.

In de spiegel keek hij naar zichzelf en knikte.

"Peter, vandaag wordt weer een meesterwerk van professionaliteit," zei hij terwijl hij zijn colbert rechte trok.

Het colbert had daar andere gedachten over, want het zat meteen scheef. Hij trok het weer recht, maar het leek een eigen wil te hebben en bleef koppig een fractie schuiner dan hij wilde. Hij besloot dat hij het maar moest accepteren. Sommige gevechten waren niet de moeite waard.

Beneden in de hal pakte hij zijn telefoon opnieuw vast. De batterij stond op twintig procent.

"Fantastisch. Alsof mijn dag nog niet genoeg uitdagingen had."

Altijd fijn om de dag te beginnen met technische paniek.

Hij keek naar het onbekende nummer.

Zeventien keer.

Hij voelde een vreemd soort spanning. Dat gebeurde alleen wanneer iemand echt in nood was. Of wanneer iemand dacht dat er een geest in zijn koelkast zat. Het kwam beide voor. De koelkastzaak was destijds overigens een duif geweest die in de ventilatie zat.

Peter wilde net op terugbellen drukken, toen zijn telefoon opnieuw trilde.

Hetzelfde nummer.

Hij inhaleerde diep, zette zijn professionele stem op en nam op.

"Goedemorgen, u spreekt met Bureau Paranormaal Onderzoek. Bureau Nachtwacht. Met Peter. Met wie spreek ik."

2. de Man aan de Lijn

Er was een korte stilte aan de andere kant van de lijn.

Het soort stilte dat niet ontstond omdat iemand nadacht, maar omdat iemand bang was om te ademen. Peter voelde het meteen. Hij hoorde een zachte trilling, een bijna onhoorbare siddering, alsof de man zijn telefoon vasthield terwijl zijn handen bewogen van pure spanning.

Toen hoorde hij hem ademen. Geen normale ademhaling, maar die korte, hoge, gecontroleerde happen lucht die mensen maken wanneer ze de controle bijna verliezen.

Een ademhaling die hij kende.

Een ademhaling die hij haatte.

De ademhaling van echte angst.

"Goedemorgen," zei de man. Zijn stem kraakte. Alsof hij vocht tegen de trilling. "Ik heb u vanuit een hoek moeten bellen die ik niet graag uitleg. Ik... ik weet niet wat ik moet doen."

Peter liep naar de keukentafel en leunde ertegenaan, alsof de tafel hem kon helpen de spanning uit zijn lijf weg te drukken. Hij had veel stemmen gehoord in zijn carrière. Hysterisch, wanhopig, verward. Maar dit was anders. Dit was iemand die nog niet eens had geaccepteerd dat hij bang was.

"Rustig maar," zei Peter op zijn kalme toon die hij speciaal voor noodgevallen gebruikte. Hij haalde diep adem en liet zijn schouders zakken. "Wat is uw naam, als ik vragen mag."

Er volgde weer een stilte. Deze was korter, maar intenser.

Alsof de man zijn gedachten ordende en onderweg dingen tegenkwam die hij liever oversloeg.

"Oh, ja, sorry. Mijn naam. Ja... mijn naam is Julian."

Peter knikte, hoewel de man dat niet kon zien.

Het was een gewoonte.

Hij knikte altijd wanneer hij probeerde iemands vertrouwen te winnen, zelfs aan de telefoon.

Hij liep langzaam naar de keuken en zette de waterkoker aan. De tik tik tik van het verwarmingselement gaf precies het ritme dat hij nodig had.

In elke zaak had hij iets nodig dat hem hielp denken. Soms was dat stilte. Soms was dat een geigerteller. Vandaag was het het geluid van een waterkoker die wakker werd.

"Julian. Dat is duidelijk. Wat kan ik voor u doen."

Hij hoorde een schrapende ademhaling. Julian slikte. De man forceerde zichzelf om te spreken.

"Kent u... kent u Kasteel Waardenburg," vroeg Julian zacht.

Peter bleef even stil. Niet omdat hij het kasteel niet kende. Maar omdat het woord alleen al een soort koude lucht om hem heen leek te brengen. Kasteel Waardenburg. Het kasteel waar elke paranormaal onderzoeker vroeg of laat over hoorde. Waar verhalen rondgingen die je niet kon ontcrachten, zelfs als je dat heel graag wilde. Waar de legendes niet alleen in oude boeken zaten, maar ook in gidsen, bezoekers, personeel. En in dossiers. Heel veel dossiers.

"Ja," zei hij rustig. "Ik ken het."

"Dan vraag ik u nu om alsjeblieft zo snel mogelijk hierheen te komen," zei Julian.

Zijn stem brak bijna op het einde van de zin, alsof hij er spijt van had dat hij het hardop zei. Alsof het gevaar toen pas echt werd.

Peter aarzelde geen seconde.

Zijn lichaam schakelde over op automatisme.

"Ik kan er over vijftig minuten zijn. Is dat goed."

"Ja. Dat is prima. Als u maar komt."

Het gesprek eindigde abrupt.

Alsof Julian bang was nog langer aan de lijn te blijven.

Peter greep zijn sleutels, rende naar buiten en sprong in zijn auto. De motor sloeg meteen aan. Dat was een goed teken. Meestal niet, maar vandaag wel. Hij trapte het gaspedaal in, maar stopte net voor hij de straat uit reed. Zijn hand ging automatisch naar zijn zakken.

Telefoon. Portemonnee. Zaklamp. SpectraBox. Extra batterijen.

Goed. Alles mee.

Onderweg belde hij Roel.

"Roel, sta klaar. We hebben een spoedgeval. En niet zomaar een.

Kasteel Waardenburg. Twintig minuten. Trek iets aan dat je niet erg vindt om bang in te worden."

Aan de andere kant hoorde hij Roel diep zuchten, waarschijnlijk terwijl hij zijn bril rechte trok of zijn jas dichtdeed.

"Peter, ik was al wakker. En ik heb een voorgevoel dat dit een lange dag gaat worden."

"Dat wordt het zeker," zei Peter. Hij glimlachte ondanks zichzelf.

"Maar hé, wij zijn Bureau Nachtwacht. Dit is waarvoor we in leven blijven."

Hij hing op. En reed harder.

De rit naar Roel verliep niet bepaald soepel. Peter had zichzelf voorgenomen om rustig te rijden, maar zijn voet had andere plannen. Elke keer wanneer hij dacht aan de stem van Julian hoorde hij dat trillen. Alsof de man aan de rand van iets stond waar hij zelf nog geen woorden voor had. Peter had in zijn carrière als paranormaal onderzoeker genoeg angst gehoord om het verschil te kennen tussen schrik en echte doodsangst. Dit was het laatste.

De zon hing half hoog. De stad lag al werkend voor hem. Peter reed net iets te snel een bocht door en zijn koffie, die hij impulsief in een

bekerhouder had gezet, besloot zichzelf over zijn broek uit te schenken.

"Perfect. Fantastisch. Precies dit had ik vanochtend nodig," mompelde hij terwijl de warme koffie zijn huid beet.

Hij parkeerde scheef voor Roels appartement. Dat had niets te maken met haast en alles met Peters incapabele ruimtelijk inzicht op dit soort momenten. Roel stond al buiten. Zijn jas dicht, rugzak over zijn schouder, handen in zijn zakken en die karakteristieke blik van iemand die zowel klaarwakker als licht geïrriteerd was.

Peter rolde zijn raam omlaag.

"Goed nieuws. Ik heb koffie. Slecht nieuws. Ik draag het nu op mijn broek."

Roel keek even naar de vlek, toen naar Peter.

"Je had ook kunnen wachten tot je bij mij was. Ik heb koffie die niet agressief is."

"Te laat," zei Peter terwijl hij uitstapte. "Instappen. We gaan naar Kasteel Waardenburg."

Roel stopte halverwege zijn beweging en keek hem vol ongeloof aan.
"Je maakt een grap."

"Ik wou dat het zo was."

Roel stapte zonder nog iets te zeggen in, maar zijn ogen deden al het werk.

"Kasteel Waardenburg," herhaalde hij terwijl hij zijn riem vastklikte.

"De plek waar bijna iedereen iets voelt, maar niemand wil toegeven dat hij iets voelde. De plek van de bekende bloedvlek. De plek die in elk serieus onderzoek op de lijst staat van gevaarlijke hotspots."

Peter knikte terwijl hij het gaspedaal intrapte.

"Precies die."

Ze reden de snelweg op. De ochtendmist trok langzaam op en maakte plaats voor een grijze hemel die precies paste bij het onderwerp van hun rit. Roel haalde zijn notitieboekje tevoorschijn en bladerde door eerdere zaken.

"Vertel alles vanaf het begin," zei Roel.

Peter hield zijn ogen op de weg.

"Julian. Klonk als iemand die door zijn eigen zenuwstelsel werd aangevallen. Hij vroeg meteen of ik Kasteel Waardenburg kende. Toen ik ja zei, vroeg hij of ik zo snel mogelijk kon komen."

"Meer niet?"

"Kort. Afgekap. Alsof er iemand achter hem stond. Of iets."

Roel noteerde.

"Dit wordt geen gewone zaak."

Peter lachte schamper. "Wanneer hadden wij voor het laatst een gewone zaak."

"Goede vraag," zei Roel. "Ik denk dat het antwoord ergens ligt tussen nooit en absoluut nooit."

Ze reden een tijd zwijgend. De snelweg was half leeg, alsof iedereen instinctief begreep dat dit geen eind van de ochtend was om richting kasteel te gaan. Peter gaf wat meer gas. Zijn handen klemde om het stuur.

Roel keek opzij.

"Je maakt je zorgen."

"Nee," zei Peter. "Ik maak me geen zorgen. Ik haat zorgen. Ik ben allergisch voor zorgen. Ik ben alleen bezorgd omdat ik geen zorgen wil hebben."

"Dat is letterlijk dezelfde zin drie keer, anders verpakt."

"Ja. Maar het voelde lekker om het te zeggen."

Roel wreef met zijn duim langs zijn slaap.

"Als iemand zeventien keer belt, is er paniek. Als iemand daarna zo praat als jij beschrijft, is er meer aan de hand. En als jij dan zegt dat het om dit kasteel gaat, dan heb ik één vraag. Waarom vandaag. Waarom nu. Wat is er vanmorgen gebeurd waardoor hij ons zo dringend nodig heeft."

Peter keek hem kort aan.

"Er is maar één manier om dat te weten, Roel."

"Namelijk?"

Peter wees naar het bord aan de weg dat aangaf dat ze de snelweg af moesten.

"Door het hem te vragen."

Ze reden de laatste kilometers in stilte. Beide mannen in hun eigen gedachten. Peter dacht aan de klank in Julians stem. Roel dacht aan de geschiedenis van het kasteel, aan de getuigen, de gidsen die ooit fluisterden dat sommige deuren 's nachts dichtvielen terwijl ze dat al jaren niet meer konden.

Toen de hoge bomen het zicht beperkten en de weg smaller werd, voelde het alsof de lucht kouder werd.

Peter parkeerde de auto op de grindoprit.

Hij keek naar de hoge muren. De donkere ramen. De toren waar volgens oude verhalen meer was gebeurd dan men ooit wilde opschrijven.

"Roel," zei hij zacht.

"Ja," antwoordde Roel zonder zijn blik los te maken van het kasteel.

"Dit voelt niet goed."

Roel knikte langzaam.

"Dat is het probleem, Peter. Het voelt te bekend."

En zo begon hun werkdag.

3. de Stilte op het Terrein

De grindoprit kraakte onder hun schoenen terwijl Peter en Roel richting het open stuk liepen dat naar **Kasteel Waardenburg** leidde. De lucht voelde zwaar. De wind stond bijna stil, maar de bomen bewogen toch. Alsof er iets doorheen gleed dat geen lucht nodig had.

Peter stak zijn handen in zijn zakken en keek om zich heen.
"Ik weet dat ik vaak dingen overdrijf, Roel, maar dit voelt echt alsof iemand de soundtrack van een horrorfilm onder deze ochtend heeft gezet."

Roel knikte langzaam.
"Het terrein klopt niet met zichzelf. De lucht is kouder dan het grondoppervlak. Dat hoort niet."

"Is dat jouw wetenschappelijke manier om te zeggen dat het hier eng is."

"Dat is mijn wetenschappelijke manier om te zeggen dat dit terrein ons probeert te vertellen dat we niet welkom zijn."

Peter slikte.
"Dat dacht ik al."

Ze liepen verder.
En toen zagen ze het.

Twee politieauto's.
Twee ambulances.
En verderop een zwarte bus met zilveren letters: **Uitvaartzorg De Oude Maas**.
De deuren stonden al open. De brancard lag klaar.

Peter voelde iets in zijn maag zakken.
Een koud, zwaar gevoel.
Hij keek Roel aan.

Roel zag het ook.
Mensen stonden in kleine groepen bij elkaar. Sommigen fluisterden.
Sommigen keken omhoog naar de toren. Niemand lachte.
Niemand sprak luid.

Dit was niet een incident.
Dit was ernst.

Een vrouwelijke agent stapte naar voren toen ze dichterbij kwamen.
Haar blik was strak en professioneel, maar er zat iets onder. Net te veel
spanning om routine te zijn.

"Dagh heren. Wat kan ik voor u doen."
Ze keek naar Peter en Roel alsof ze hoopte dat het antwoord simpel
was.

Peter knikte vriendelijk en wees met zijn duim naar zichzelf.
"Goedendag. Ik ben Peter van Bureau Paranormaal Onderzoek. Bureau
Nachtwacht. Wij zijn gebeld door iemand die hier aanwezig zou
moeten zijn. Meneer Julian."

De agent trok één wenkbrauw op.
"Paranormaal onderzoek."

"Klopt," zei Roel. "Wij zijn geen hobbyclub. Wij werken samen met
verschillende instanties. We zijn gebeld vanwege een noodsituatie."

"Hm." De agent keek even over haar schouder, twijfelde, en knikte
toen. "In dat geval. Blij dat u er bent. Het is... ingewikkeld."

Op dat moment zwaaide een zijdeur van het kasteel open en Julian
kwam naar buiten.
Of in ieder geval, een versie van Julian die duidelijk door zijn eigen
zenuwstelsel werd vastgehouden.

Hij liep alsof elke stap hem meer herinnerde aan wat hij had gezien.
Zijn gezicht was bleek.

Zijn ogen stonden wijd open, maar niet van alertheid.
Meer van schrik die nog niet was uitgewerkt.

"Julian," zei Peter zacht en liep naar hem toe. "Rustig. Wij zijn er."

Julian knipperde een paar keer, alsof zijn hersenen moesten schakelen tussen paniek en besef dat hulp er stond.

"U bent gekomen," zei hij schor. "Dank u. Dank u dat u zo snel bent gekomen."

Roel stapte naast Peter.

"Vertel ons alles. Vanaf het begin. Neem uw tijd."

Julian keek achter zich naar de deur alsof hij bang was dat iets hem zou horen.

"Wij... wij hadden vergadering vandaag. Gewoon een bedrijfsmeeting. Koffie, presentaties, niets bijzonders."

Zijn stem brak even, maar hij ging door.

"Tijdens de pauze ging Kim wandelen. Ze vond het kasteel interessant. Ze wilde even kijken."

Hij slikte.

"Ik hoorde haar een paar minuten later. Eerst zacht. Alsof ze ver weg was. Ze schreeuwde. Heel hard. Ze trapte tegen een deur. Ze sloeg ertegen. Maar... het klonk alsof ze niet één verdieping verderop was, maar diep in het kasteel. Alsof het geluid door muren ging. Ik kon niet bepalen waar ze was."

Peter keek Roel aan.

Dat was al een slecht teken.

Geluid hoort zich niet zo te gedragen.

Julian ademde zwaar.

"Ik rende door gangen, trap op, trap af. Ik wist niet waar ik moest zoeken. Tot ik eindelijk een deur vond die op een kier stond. Ik duwde hem open en toen... lag ze daar. Alsof ze... alsof ze leeg was."

Hij legde een hand tegen zijn voorhoofd.
"Leeg. Alsof alles uit haar was getrokken."

De agenten en ambulancebroeders keken opzij, maar niemand onderbrak.

Julian ging verder.

"Maar dat was niet het ergste. Toen ik haar zag liggen, zag ik in mijn ooghoeken... iets. Een schim. Iets dat langs de muur gleed. Het had een gezicht. Ik zag het maar een fractie van een seconde. Een gezicht dat ik ergens van kende, maar ik wist niet waarvan."

Hij trilde nu zichtbaar.

Roel sprak rustig, warm, zoals alleen hij dat kon.

"En toen."

"Toen ik beneden kwam," zei Julian langzaam, "lag er een foldertje op een tafel. Over de geschiedenis van het kasteel. Er stond een afbeelding op. Een gravure. Het was dat gezicht. Het was hetzelfde. Het was..."

Zijn stem zakte bijna weg.

"Het was Dokter Faust."

Peter kneep zijn ogen samen.

Roel hield zijn adem even in.

En de stilte die volgde was geen gewone stilte.

Het was de stilte van een begin.

Een slecht begin.

Peter zette een stap naar voren en legde een hand op Julians schouder.

"We gaan dit uitzoeken. Alles. Stap voor stap. U staat er niet alleen voor."

Julian knikte zwak, maar in zijn ogen zat nog steeds die weerspiegeling van wat hij had gezien.

Achter hen kwam het ambulancepersoneel naar buiten, voorzichtig,
met de brancard. Een wit laken bedekte het lichaam.
Niemand zei iets.

Peter keek naar Roel.
Roel keek naar het kasteel.

En beide mannen beseften hetzelfde.

Het was begonnen.

4. het Verleden dat Niet Wegwil

De stilte in de auto op de terugweg naar het bureau was anders dan normaal. Niet die comfortabele stilte van twee mensen die elkaar al een leven lang kennen. Dit was een stilte die gevuld was met vragen. Met beelden van een wit laken op een brancard. Met de naam die Julian had uitgesproken alsof het een vloek was.

Dokter Faust.

Peter parkeerde de auto met iets meer kracht dan nodig was voor de handrem en stapte uit. Hij haatte het gevoel dat hij nu had. Het was niet alleen angst. Het was ook nieuwsgierigheid. En dat maakte het erger.

Binnen, in hun kantoor bij Bureau Nachtwacht, zette hij meteen het koffieapparaat aan. Roel sloot de deur achter zich, hing zijn jas aan dezelfde kapstok als altijd en liep zonder iets te zeggen naar de grote tafel in het midden van de ruimte. De tafel was vol krassen, koffievlekken en resten van eerdere zaken. Vandaag zou daar nog een laag bovenop komen.

"Goed," zei Roel, terwijl hij zijn notitieboek opende. "We beginnen bij de enige naam die we hebben. Doktor Johann Georg Faust."

Hij sprak de naam uit alsof hij een oude bekende in de kamer riep.

Peter plofte in zijn stoel en scrolde op zijn laptop.
"Ik kan je nu al vertellen dat het internet dol is op hem."

"Ja," zei Roel. "Maar wij hebben geen behoefte aan mythes. Eerst feiten. Daarna pas legende."

Peter tikte, klikte en keek.

"Johann Georg Faust," mompelde hij. "Een Duitse alchemist, astroloog en magiër uit de tijd van de Renaissance. Geboren ergens rond 1480. Waarschijnlijk in Knittlingen, in Württemberg. Sommige bronnen

noemen nog andere plaatsen, maar daar worden we alleen maar moe van."

Roel knikte en schreef mee.

"Een rondreizend geleerde," vervolgde hij. "Hij noemde zichzelf dokter. Soms arts, soms filosoof, soms magiër. In ieder geval iemand die veel reisde en overal opdook waar macht en nieuwsgierigheid samenkwamen."

Peter scrolde verder.

"Hij had een reputatie. De ene helft van de bronnen noemt hem een briljante astroloog en arts. De andere helft noemt hem een oplichter, een ketter en een man die te veel met demonen omging."

"Dat laatste helpt ons niet echt," zei Roel. "Althans, niet als we onderscheid willen maken tussen roddel en realiteit."

Hij leunde achterover en sloot een moment zijn ogen, alsof hij het verhaal in lagen in zijn hoofd legde.

"Historisch gezien," zei hij rustig, "zien we Johann Georg Faust als een rondreizend alchemist en astroloog. Hij dook op in Duitse steden, maakte horoscopen, hield zich bezig met chemische en medische experimenten en trok rijke opdrachtgevers aan. Sommigen waren onder de indruk van zijn kennis. Anderen beschuldigden hem van bedrog. Wat zeker lijkt, is dat hij rond 1540 is overleden na een explosie tijdens een alchemistisch experiment in Staufen im Breisgau."

Peter tikte met zijn vinger op tafel.

"Explosie in een kamer vol flesjes en poeders. Dat klinkt als onze doelgroep."

Roel opende ondertussen een stapel fysieke dossiers. Hij had al eerder research verzameld over Europese legendes en historische figuren die met het paranormale in verband werden gebracht. Faust had daar vanzelfsprekend een eigen map.

"Maar hoe komt hij dan in Waardenburg terecht," vroeg Peter. "Dat is Duitsland. Dit is Nederland. Wat heeft hem naar de Betuwe gebracht."

Roel schoof zijn stoel dichterbij de tafel en legde een paar geprinte artikelen neer.

"Volgens de lokale legende," begon hij, "zou Doktor Johann Georg Faust in 1538 naar Gelderland zijn gekomen. Twee jaar voor zijn dood. Hij zou tijdelijk in Kasteel Waardenburg hebben gewoond, als gast van de toenmalige heer van het kasteel."

Peter floot zacht.

"Dat is vrij precies. Niet zomaar ergens in de zestiende eeuw. Echt 1538."

"De oudste bron die dit vertelt, komt uit een Geldersche Volksalmanak uit de negentiende eeuw," zei Roel. "Dus we hebben het hier niet over een verslag uit zijn eigen tijd. Maar de legende die daarna ontstaan is, is sterk genoeg om het kasteel al eeuwenlang die reputatie te geven die het nu heeft."

Hij las een stuk tekst hardop voor. Zijn stem werd iets lager, alsof hij een verhaal vertelde bij een kampvuur.

"Er wordt gezegd dat Dokter Johann Georg Faust in Waardenburg een pact sloot met de duivel. Hij zou zijn ziel hebben aangeboden in ruil voor macht, kennis en rijkdom. De ganzenveer waarmee het contract werd getekend, werd in zijn eigen bloed gedoopt. Faust kreeg zeven jaar lang alles wat hij verlangde. Zeven jaar vol feesten en buitensporige diners in het kasteel."

Peter leunde naar voren.

"Oké. Nu wordt het gezellig."

Roel ging verder.

"In de verhalen staat dat midden in de winter de tafels in Kasteel Waardenburg vol stonden met doperwten en verse groenten. Dat er op Driekoningen tuinbonen werden geserveerd. Dat er in maart grote

blauwe druiven op tafel lagen, terwijl de wijngaarden nog kaal waren. De tuin zou op Nieuwjaarsdag hebben gebloeid alsof het lente was."

"Hij kreeg alles wat hij wenste'," citeerde Peter droog. "Dat klinkt als iemand die het concept consequenties graag negeert."

Roel glimlachte kort, maar zijn ogen bleven serieus.

"Volgens dezelfde legende," vervolgde hij, "kwam na zeven jaar het moment waarop het contract moest worden ingelost. In de torenkamer klonken op een avond ijzingwekkende kreten. De volgende dag vond men geen spoor meer van Faust of zijn bediende Joost. Alleen bloedvlekken rondom het raam en een pluk haar aan de buitenkant van de muur. Men zegt dat hij door het raam naar buiten is gesleurd, recht de hel in."

Het bleef even stil.

Peter keek naar de foto van de toren die op een van de papieren stond. "En die bloedvlekken zijn nooit echt verdwenen," zei hij zacht.

"Dat is wat gidsen en schrijvers blijven herhalen," zei Roel. "Er is een ruimte die men de Faustkamer noemt. Volgens moderne beschrijvingen is het de kamer die nog steeds als herinnering aan zijn verblijf dient. Een plek waar mensen koude plekken voelen, zelfs in de zomer. Waar apparatuur soms uitvalt. Waar geluiden vandaan komen zonder duidelijke bron."

Peter stond op, liep naar het whiteboard en pakte een stift. Hij schreef bovenaan in grote letters:

DOKTOR JOHANN GEORG FAUST

Daaronder trok hij drie kolommen.

"Kolom één," zei hij. "Historische Faust. Kolom twee. Legende Faust. Kolom drie. Wat wij vanochtend hebben gezien."

Roel knikte goedkeurend.

"Historische Faust," zei Roel terwijl hij naar de eerste kolom wees. "Rondreizend alchemist, astroloog, medicus. Geboren rond 1480. Werkzaam in Duitse steden. Reputatie als geleerde en als bedrieger. Overleden rond 1540 in Staufen bij een alchemistisch experiment dat misging."

Peter vulde de tweede kolom.

"Legende Faust," zei hij. "Pact met de duivel. Contract in bloed. Zeven jaar lang alles wat hij wil. Overdaad in Kasteel Waardenburg. IJzingwekkende kreten uit de torenkamer. Bloedvlekken die nooit verdwijnen. Door een raam naar buiten getrokken door iets dat geen naam wil hebben."

Roel pakte de stift van hem over en schreef in de derde kolom.

"En dan vanochtend," zei hij. "Kim, gevonden in een kamer waar zij niet had moeten kunnen komen. Geluid dat door het kasteel zwerft zonder herleidbare bron. Een schim in de ooghoeken van Julian. En een gezicht dat hij later herkent van een gravure van Doktor Johann Georg Faust."

Peter liet zich weer in zijn stoel vallen.

"Met andere woorden," zei hij, "we zitten vast tussen geschiedenis en legende. En wat er ook in dat kasteel rondloopt, gebruikt de naam en het gezicht van een man die al bijna vijf eeuwen dood is."

Roel staarde naar het bord.

"De vraag is," zei hij langzaam, "of het werkelijk de geest van Doktor Johann Georg Faust is. Of dat iets anders zijn naam gebruikt als masker."

Hij draaide zich om en keek Peter recht aan.

"Wat het ook is," zei hij, "het heeft vanochtend iemand gedood."

Peter knikte.

"En als we het verleden van Faust niet begrijpen, gaan we geen enkele kans maken om te begrijpen wat er nu in Waardenburg gebeurt."

Hij keek naar de foto van de toren, naar de ramen, naar de plek waar volgens de verhalen ooit een man naar buiten was gesleurd.

"Het verleden van Doktor Johann Georg Faust," zei Peter zacht, "is vanaf nu ook ons probleem."

En ergens, ver buiten het bureau, in een oude torenkamer die ooit een naam had gekregen die eigenlijk nooit op een plattegrond had mogen verschijnen, leek de lucht een fractie kouder te worden.

5. de Kamer die Zichzelf Niet Kent

Het kasteel voelde anders zodra Peter en Roel de drempel overstapten. Alsof de temperatuur één graad zakte zodra de deur achter hen dichtviel. Peter voelde het onmiddellijk in zijn vingers. De lucht had dat soort kilte die je normaal alleen in een kelder vindt, of in een ruimte die te lang had gewacht op iets dat terug moest komen.

Een agent leidde hen zwijgend door de hal.

Peter keek opzij.

"Je merkt dat agenten ook zenuwachtig worden als een gebouw te veel herinneringen heeft."

Roel knikte langzaam.

"Ja. Dit is geen gewone plaats delict. Dit is een plaats die zich verzet."

Ze liepen door een gang die rook naar hout en vocht. De wanden waren oud, vol scheuren die leken op aderen. De planken onder hun voeten kraakten zonder ritme. Soms klonk het alsof een stap niet bij hun eigen beweging hoorde.

De agent wees naar een deur verderop.

"Daar binnen. Dat is waar ze gevonden is."

Peter ademde diep in.

"Goed. Tijd voor de wetenschap."

"En de logica," zei Roel.

"En de hoop dat we niet gillend terug naar buiten rennen," zei Peter.

De agent draaide zich om.

"Als u iets nodig heeft, ik blijf in de hal. Ik ga niet verder. Niet na vanmorgen."

Peter en Roel wisselden een blik uit.
Als zelfs de politie niet verder wilde, wisten ze dat dit een zware dag zou worden.

De deur naar de kamer stond nog half open.
Een brede kier, alsof iemand hem niet helemaal had durven sluiten.
Peter duwde hem met twee vingers verder open.

Het kraken dat volgde was te luid voor een deur die al honderden jaren oud was.
Het leek eerder op een klaaglijke ademhaling.

Ze stapten binnen.

De kamer was kleiner dan Peter had verwacht.
Koud.

De stenen vloer was ruw en zat vol plekken waar vocht had gestaan.
Aan de rechterkant stond een oude houten kast, beschadigd door tijd.
Aan de linkerkant een raam met een houten luik ervoor. Het luik hing een stukje open, alsof iemand het had willen sluiten maar te laat was geweest.

En in het midden van de kamer, precies op de plek waar Kim had gelegen, zag Peter iets dat hem meteen stil maakte.

Een cirkelvormig patroon.

Licht.

Bijna niet te zien.

Niet getekend met krijt of kleur, maar als een soort afdruk in de lucht, alsof iemand met een hete voorwerp licht had verschoven.

"Roel," fluisterde hij.

Roel kwam naast hem staan en knielde.

"Dat is geen natuurlijke imprint. Dat is energievorming. Iets met hitte en koude tegelijk. Dit moet net zijn gebeurd."

Peter knikte en pakte de **SpectraBox 4.3** uit zijn tas.
Het apparaat maakte een rinkelend geluid dat leek op een kruising
tussen een te enthousiast alarm en een speelgoedpiano.

Roel keek hem droog aan.
"Je hebt dat geluid expres zo gemaakt."

"Ja. Het houdt me wakker," zei Peter terwijl hij het apparaat omhoog
hield. "En het schrikt entiteiten af die geen gevoel voor ritme hebben."

De SpectraBox lichtte fel op.
Blauwe lijnen trokken als hartslagen over het scherm.
Getallen schoten omhoog.
Er klonk een zuigende toon, alsof het apparaat moeite had om de
waarden te bevatten.

"Dit is niet goed," zei Peter.

"Dat zeg je elke keer wanneer zo'n ding piept," zei Roel.

"Nee," zei Peter terwijl hij het scherm omdraaide. "Het trekt energie
weg van de omgeving op een manier die niet klopt. Kijk naar deze lijn.
Dit is een energie drempel. En hier gaat hij er dwars doorheen, alsof de
leegte iets terug wil."

Roel schoof zijn bril omhoog.
"Dat betekent dat iets hier bezig is geweest met energie absorptie."

"Of verplaatsen," zei Peter. "Of stelen."

Roel stond op en onderzocht de deur.
"Hier. Krassen. Niet veel. Maar net genoeg. Kim moet hier tegenaan
hebben geschopt. De richting klopt met wat Julian zei."

Peter liep naar hem toe.
"Maar kijk goed. De krassen zitten op de buitenkant van de deur. Niet

aan de binnenkant. Als zij binnen zat, hoe kan zij de buitenkant beschadigd hebben."

Roel zweeg een paar seconden.

Hij legde voorzichtig zijn vinger langs de kras.

"Dit is vers. Deze kras is minder dan acht uur oud. Misschien nog minder."

Peter voelde hoe zijn maag zich aanspande.

"Roel... dat betekent dat iemand anders die kras heeft gemaakt. Iemand die buiten stond."

"Of iets," verbeterde Roel.

Peter slikte.

Hij liep naar het raam.

Het luik trilde zacht, heel subtiel, alsof er wind langs kwam. Maar er was geen wind. De lucht was stil.

Hij opende het luik voorzichtig.

Roel ging achter hem staan.

"Zie je iets."

"Ja," fluisterde Peter. "En ik wou dat ik het niet zag."

Aan de buitenkant van het raamkozijn zaten donkere vegen.

Langgerekt.

In een vorm die leek op vingers, maar dan te lang.

Iets had hier vastgehouden.

Of geklommen.

Of getrokken.

Peter stapte achteruit.

Roel hield het luik open.

"Dit is consistent met wat Julian zei. De verhalen over Faust vertellen dat hij via het raam werd meegenomen."

Peter ademde diep in.
"Dat is een legende."

"Legendes hebben vaak wortels," zei Roel. "En deze kamer voelt alsof hij zich dat herinnert."

Peter liep terug naar het midden van de kamer en pakte de **ParaPulse Wand**. Het blauwe licht pulseerde zacht.
Toen hij dichterbij de energiecirkel kwam, begon het licht sneller te knippen.

"Dat betekent turbulentie," zei Peter. "De ruimte is niet stabiel. Dit is bijna alsof er een doorgang is geweest. Niet fysiek. Maar energetisch."

Roel keek hem aan.
"Een opening."

"Ja."

"Van welke kant," vroeg Roel.

Peter slikte.
"Dat weet ik niet."

Roel voelde met zijn hand langs de muur.
Hij stopte.
"Hier. Kouder dan de rest. Niet nat. Echt koud. Dit is een brandpunt."

Peter zette de EchoCaster aan.
Een diepe brom vulde de kamer.
In het begin was er niets.
Toen een tik.
Nog één.
En toen, heel zacht, iets dat niet van hen kwam.

Een stem.
Maar niet als een woord.
Meer als een gezucht. Lang. Hol. Onmenselijk.

Peter verstijfde.
"Hoorde jij dat ook."

Roel had zijn ogen gesloten.
"Ja."

"Wat hoorde jij."

"Verdriet."

Peter voelde een rilling over zijn armen gaan. "Ik hoorde woede."

Ze keken elkaar aan.
En dat was het moment waarop ze allebei begrepen dat wat hier
rondhing niet simpel was.
Niet één ding.
Niet één emotie.
Het was iets gespleten.
Iets dat zichzelf niet kende.
Iets dat misschien ooit een mens was geweest.

En terwijl ze daar stonden, steeg de temperatuur in de kamer heel even.
Een fractie maar.
Alsof iets uitbeidde en weer kromp.

Peter keek naar de muur waar het koud was.

Roel keek naar het raam waar de langgerekte vegen zaten.

Beiden voelden hetzelfde.

Faust was hier geweest, of iets dat hem nadeed.
En wat het ook was, het was nog niet klaar.

6. de Analyse van de Leegte

Bureau Nachtwacht had nooit echt het gevoel gegeven van een normaal kantoor. De muren hingen vol kaarten, schema's, krantenknipsels en foto's die met verontrustend gemak van onderwerp wisselden tussen geschiedenis, wetenschap en zuiver ongewenste verschijnselen. Het rook er naar oude boeken, koffie en een vleugje ozon, waarschijnlijk afkomstig van Peters apparaten die soms kortsluiting speelden zonder dat daar een duidelijke aanleiding voor was.

Toen Peter en Roel binnenkwamen, voelde de ruimte anders. Niet vijandig. Meer gespannen. Alsof het kantoor had gehoord wat er in Waardenburg was gebeurd.

Peter zette zijn tas neer en haalde diep adem.

"Oké. Tijd om uit te zoeken wat ons wil vermoorden en waarom."

Roel legde zijn notities op de grote houten tafel.

"Misschien is het verstandiger om te beginnen met wat er werkelijk gebeurd is."

"Ja. Dat ook."

Peter zette de SpectraBox 4.3 op de tafel. Het apparaat begon meteen lichtjes te trillen. Roel keek ernaar zoals iemand kijkt naar een hond die een schoen probeert op te eten.

"Waarom trilt hij," vroeg Roel.

"Dat is een functie," zei Peter.

"Wat is de functie."

"Motivatie."

"Peter," zei Roel langzaam, "apparatuur hoort niet gemotiveerd te worden. Het hoort data te leveren."

"Ja," zei Peter, "maar dit helpt mij wakker blijven."

Roel rolde zijn ogen, maar pakte zijn eigen notitieblok.
"Goed. Aan de slag. Wat zagen we in de kamer."

Peter tikte een paar keer op het scherm van de SpectraBox.
"De energiecirkel in het midden van de kamer was het sterkst. Hij had een tegenstroom. Iets probeerde energie weg te trekken. Niet één keer. Over en over."

"Dat duidt op absorptie," zei Roel.

"Of honger," verbeterde Peter.

Roel stopte met schrijven.
"Peter. Entiteiten hebben geen biologische honger."

"Nee," zei Peter, "maar ze hebben wel energiedrift. Ze kunnen leeg zijn. En iets dat leeg is, vult zichzelf. Soms op de verkeerde manier."

Roel dacht even na.
"Goed punt. Wat hoorde jij op de EchoCaster."

Peter aarzelde.
Hij wist dat Roel het zou opmerken, maar hij wilde het toch hardop zeggen.

"Ik hoorde woede."

Roel knikte.
"En ik hoorde verdriet."

Ze zwegen even.

Toen zei Roel:

"Dat betekent dat het niet stabiel is. Wat daar is, is geen uniforme entiteit. Het is iets gespleten."

"Of iets dat twee dingen tegelijk is," zei Peter.

"Of iemand," fluisterde Roel.

Peter liep naar het whiteboard en tekende drie cirkels.

"Cirkel één," zei hij. "De fysieke aanwijzingen. De krassen aan de buitenkant van de deur. De vegen bij het raam. De koude plekken. De energiecirkel."

Hij vulde de tweede cirkel.

"Cirkel twee. De auditieve gegevens. Het gezucht. De frequenties. De diafragmatische trilling in het geluid. Dat was geen dier. Geen mens. Maar wel iets dat ooit menselijk was."

Roel vulde de derde.

"Cirkel drie. De getuigenis van Julian. De schim. Het gezicht. De herkenning van de gravure van Doktor Johann Georg Faust."

Peter stapte achteruit en keek naar de drie cirkels alsof hij een puzzel wilde dwingen zichzelf op te lossen.

Roel stond naast hem en legde zijn hand onder zijn kin.

"Peter," zei hij langzaam, "wat als we uitgaan van iets anders."

"Namelijk," vroeg Peter.

"Dat Faust niet de aanvaller is, maar het slachtoffer."

Peter keek op.

"Hoe bedoel je."

"Alle verhalen uit de legendes vertellen dat Faust door iets werd meegenomen. Buiten zijn wil. De bloedvlekken. Het gegil. Het raam. Dat klinkt niet als iemand die controle had. Dat klinkt als iemand die iets probeerde te ontwijken."

Peter voelde een koude rilling.
"En dat iets was niet hijzelf."

"Precies," zei Roel. "En wat als datzelfde iets nu actief is in Waardenburg."

Peter liep naar de tafel, nam een slok koude koffie die absoluut ergens goed voor moest zijn en staaarde naar de SpectraBox.
"Dat zou betekenen dat Faust... een echo is. Een restvorm. Iets dat zich vastklampt aan de plek waar hij stierf."

"En dat iets anders, iets sterkers, iets duisters, hem er toen heeft uitgetrokken," zei Roel.

Peter schudde zijn hoofd.
"Maar dat verklaart niet waarom Julian hem zag. Of waarom zijn gezicht in de kamer verscheen."

"Jawel," zei Roel. "Als Faust gevangen zit in een herhaling. Een cyclus. Een stuk traumatische energie dat steeds opnieuw afgespeeld wordt. Dan kan hij zichtbaar zijn zonder dat hij zelf iets doet. Hij is geen dader. Hij is een waarschuwing."

Peter voelde hoe zijn keel strak werd.
"Roel. Als Faust een waarschuwing is... waar waarschuwt hij dan voor."

Roel keek hem aan met die analytische, kalme blik waar Peter altijd onrustig van werd.

"Voor het ding dat hem heeft meegenomen," zei Roel.

Het bleef even stil in het kantoor.

Toen maakte de SpectraBox een plotselinge, hoge piep, alsof iemand de volumeknop naar maximale paniek draaide.

Peter sprong op.

"Dat is nieuw."

Roel keek naar het apparaat.

"Het reageert op iets. Maar wat."

Peter leunde dichterbij. De lijnen op het scherm vlogen alle kanten op.

"Dit zijn geen energiepieken van buiten," zei hij. "Dit is residu. Afdruk. Alsof iets ons probeert te laten zien dat het er nog is."

"Dat betekent dat de entiteit in deze ruimte aanwezig is geweest," zei Roel.

"Of," zei Peter, "dat het ons volgt."

Roel wilde iets zeggen, maar precies op dat moment sloeg een map van de bovenste plank naar beneden en landde met een doffe klap op de grond.

Roel en Peter verstijfden.

De lucht in het kantoor voelde plots zwaarder.

Alsof iemand meeluisterde.

Peter liep voorzichtig naar de map en raapte hem op.

Het label op de voorkant was bijna weggevaagd, maar nog net leesbaar.

WAARDENBURG GEESTVERSCHIJNINGEN 1520 TOT NU

Peter keek naar Roel.

Roel keek naar Peter.

"Dit," zei Peter zacht, "is geen toeval."

Roel knikte langzaam.

"Nee. Dit is een boodschap."

Peter zette de map op tafel en opende hem.

Wat ze daarin vonden zou het onderzoek voorgoed veranderen.

7. het Dossier dat Niet Bestond

De map voelde vreemd in Peters handen.

Te zwaar voor het aantal papieren erin.

Alsof de lucht erin dikker was dan de lucht eromheen. Hij legde hem voorzichtig op de tafel, alsof hij bang was dat er iets uit zou kruipen dat hij nog niet wilde zien.

Roel schoof een lamp dichterbij. Het licht viel precies op het versleten etiket.

WAARDENBURG GEESTVERSCHIJNINGEN 1520 TOT NU

"Deze map stond helemaal niet op deze plank," zei Roel terwijl hij door zijn geheugen bladerde alsof het een database was. "Hier horen onze kaarten van Zuid-Holland te liggen. Niet historische dossiers van Gelderse kastelen."

"Misschien heeft iemand hem verplaatst," zei Peter.

Roel schudde zijn hoofd.

"Niemand komt hier zonder dat wij het weten. Jij hebt de deur op slot. Ik heb een alarm ingesteld. De kans dat iemand deze map hier heeft neergezet zonder dat wij het merkten is praktisch nul."

Peter slikte.

"Dan heeft hij zichzelf verplaatst."

Roel keek hem aan.

"Kaarten en mappen verplaatsen zichzelf niet."

"Normaal niet," zei Peter. "Maar vandaag moeten we misschien even ophouden met normaal."

Peter opende de map.

Het eerste wat hij zag, was een pagina uit een oud register. Het papier was vergeeld en de randen waren gescheurd, maar de inkt was nog verrassend leesbaar.

"1520," zei Roel zacht. "Een melding van een dienstmeid. Ze hoorde in de toren stemmen die ze niet kon thuisbrengen. Er werd gezegd dat het waarschuwend stemmen waren. Waarschuwend voor wat, staat er niet bij."

Peter draaide de pagina om.

Een andere notitie.

Handgeschreven, haastig, alsof iemand bang was geweest dat hij niet genoeg tijd had om alles op te schrijven.

"Hier," zei Peter. "Een melding uit 1560. De schrijver zag een man in donkere kleding die door de gang liep. Hij keek achterom, maar er was niemand. Toen hij weer vooruit keek, was de man verdwenen."

Roel haalde zijn wenkbrauwen op.

"Dat is voor de tijd van Faust. Bijna twintig jaar eerder. Dat kan hij niet zijn geweest."

Peter voelde een rilling langs zijn rug lopen.

"Of het betekent dat het kasteel al iets had voordat Faust kwam."

Ze bladerden verder.

Een tekening.

Vaag.

Met houtskool gemaakt.

Een silhouet bij een raam, langgerekt en dun, alsof iemand de contouren beschreef van iets dat bijna menselijk leek maar net niet.

Roel legde zijn vinger erop.

"Kijk naar de vingers. Veel te lang. Dit is geen menselijk figuur. Ze hebben niet Faust getekend. Dit is iets anders."

"Ik dacht dat Faust altijd bij ramen werd gezien," zei Peter.

"Volgens de legende," zei Roel. "Maar kijk goed. Dit silhouet is niet gekleed als een alchemist. Geen hoed. Geen mantel. Geen menselijke proporties. Dit is geen man die werd meegesleurd. Dit is iets dat wachtte."

Peter bladerde verder.

Hoe meer pagina's hij zag, hoe meer zijn maag zich aanspande.

"1567," las Peter voor. "Een melding van een boer die door de ramen heen een gedaante zag die aan de buitenkant van het kasteel hing. Hij dacht dat hij dronken was. Tot hij de volgende dag merkte dat zijn koeien geen melk meer gaven en zijn hond niet meer in de buurt van het kasteel wilde komen."

Roel knikte langzaam.

"De oude rijkunsten van vroegmoderne tijd spraken vaak van onheil als dieren zich terugtrokken. Vooral honden. Dat is meer dan folklore. Dieren voelen trillingen die wij missen."

Peter sloeg de volgende pagina om.
Zijn hand stokte.

Een blad uit 1810.

Lichtbruin.

Vol met kaligrafische krullen.

En een passage die hem kippenvel gaf.

**Een man die in de nacht schreeuwde dat hij niet weg wilde.
Een schaduw die hem optilde.
En een gezicht dat alleen leek te bestaan uit ogen.**

Peter keek naar Roel.

"Dit komt overeen met hoe Julian Kim beschreef. De paniek. Het gegil. Iets dat haar leeg trok."

"Ja," zei Roel. "Maar de beschrijving uit 1810 noemt geen Faust. Geen alchemist. Geen pact. Alleen een schaduw. En een gezicht dat niet volledig menselijk was."

Peter bladerde door.

Een lijst.

De titel stond bovenaan in groot, handgeschreven zwart:

Meldingen waarbij getuigen dachten Faust te zien

Peter las de eerste regel.

"1832. Gedaante bij de toren. Werd gezien door twee mannen. Ze zeiden dat het leek op de prent die in de herberg hing."

"Dat is al na de publicaties van de Faust-legenden," zei Roel. "Dit is niet de man zelf. Dit is een echo. Een kopie. Een projectie die door de tijd heen is gaan leven."

Peter sloeg de bladzijde om.

Het volgende stuk papier zag er nieuwer uit.

Gebroken wit.

Met getypte regels.

"Roel," zei Peter langzaam. "Dit is van 1996."

Roel kwam naast hem staan.

Ze lazen samen.

Werknemer hoorde geklop in de oude toren.

Weggegaan zonder te onderzoeken.

Volgende nacht weer geklop.

En daarna een schreeuw.

Zeer hoge energiepiek op de meter van de elektriciën.

Waargenomen schaduw die door muur leek te verdwijnen.

"Dit is niet Faust," fluisterde Peter.

"Nee," zei Roel. "Maar wat het ook is, het gebruikt het verhaal van Faust."

"Waarom."

Roel zette twee stappen achteruit, keek naar de hele tafel vol papieren en legde de puzzel in zijn hoofd.

"Peter," zei hij. "Luister goed. De meldingen vóór de komst van Faust gaan over een schaduw. Een entiteit. Iets dat hangt. Iets dat klimt. Iets dat wacht."

Peter knikte.

"De meldingen ná Faust gaan over Faust zelf. Maar alleen als echo. Als herhaling. Als een masker."

Peter voelde zijn bloed kouder worden.

"Dus," zei hij zacht, "wat wij zien is niet Faust. Het is iets dat zich achter hem verschuilt."

Roel keek hem aan.

"Het was er al vóór hij kwam," zei Roel. "En het is nooit weggegaan."

Peter keek naar de map, naar de tekeningen, naar de data en naar de foto van de toren.

"Dan," zei hij, "hebben we nog een veel groter probleem dan Faust."

De SpectraBox op tafel gaf een lage brom.
Zo laag dat het bijna voelde alsof het uit de grond zelf kwam.

Roel keek naar het apparaat.

"Peter," zei hij, "ik denk dat het kasteel zich bewust wordt van ons onderzoek."

Peter slikte.

En toen, zonder dat iemand het aanraakte, sloeg de map dicht.

Langzaam.

Alsof iemand dat wilde.

8. de Schaduw die Ademde

De lucht voelde anders toen Peter en Roel opnieuw het terrein van **Kasteel Waardenburg** betraden.

Niet kouder.

Niet warmer.

Maar zwaarder.

Alsof het kasteel wist dat ze terugkwamen en zijn adem inhield tot ze binnen waren.

Peter keek naar Roel terwijl ze de trap opliepen.

"Roel, voel jij dat ook."

"Ja," zei Roel zonder te aarzelen. "Het kasteel reageert op ons. Of beter gezegd, het reageert op het feit dat wij weten wat hier speelt."

Peter slikte.

"Nou, dat voelt heel geruststellend."

Roel bleef staan en keek hem strak aan.

"Probeer vandaag in elk geval niet alleen grappen te gebruiken om de spanning te ontlopen."

Peter knikte.

"Nee. Vandaag gebruik ik ook sarcasme."

Roel sloot zijn ogen heel even.

"Dat bedoel ik dus."

Ze liepen door de gang die naar de toren leidde.

Het licht viel scheef door de oude ramen.

Stof dwarrelde in de lucht alsof het niet uit zichzelf viel maar door onzichtbare vingers werd verplaatst.

Peter pakte de **ParaPulse Wand**.

Het blauwe licht pulseerde traag.

Te traag.

"Dat is raar," zei Peter.

"Wat precies," vroeg Roel.

"Normaal pulseert hij sneller wanneer er iets is. Dit voelt alsof hij... tegengehouden wordt. Alsof iets het ritme probeert te verstoren."

Roel zette zijn bril recht.

"Dat betekent dat de entiteit zich bewust is van onze apparatuur."

Peter schrok.

"Ze leren dus."

"Nee," corrigeerde Roel. "Het leert. In enkelvoud. Ik denk dat we nu met één vorm te maken hebben. En dat hij weet dat wij weten dat Faust niet de vijand is."

Peter keek naar hem.

"Je zegt dat te kalm."

Roel haalde zijn schouders op.

"Als ik nu begin te schreeuwen, helpt dat niemand."

Ze bereikten de deur van de kamer.

Dezelfde deur waar Julian haar had gevonden.

De deur stond deze keer dicht.

Strak dicht.

Geen kier.

Geen speling.

Roel legde zijn hand erop en trok die meteen terug.

"Koud," zei hij. "Te koud. Maar niet van temperatuur. Meer... afwezigheid."

"Wat betekent dat," vroeg Peter.

"Dat de kamer op dit moment leeggezogen wordt door iets dat erachter zit."

Peter voelde hoe zijn hart sneller begon te kloppen.
"We moeten naar binnen."

"Voorzichtig dan," zei Roel.

Peter pakte de klink.
Hij verwachtte weerstand.
Maar de deur ging soepel open.

Te soepel.

De kamer was donkerder dan de vorige keer.
Geen licht dat door dunne kieren kwam.
Geen geluid.
Alsof de ruimte zelf geen lucht wilde hebben.

Peter zette de **EchoCaster** aan.
Eerst kwam er niets.
Toen wat geruis.
Toen stilte.

"Dat is nog nooit gebeurd," fluisterde hij.

"Wat," vroeg Roel.

"De EchoCaster hoort altijd iets. Zelfs witte ruis. Maar dit is... niets.
Absoluut niets. Dit is alsof geluid zelf hier niet mag bestaan."

Roel zette drie stappen naar voren.
"Dan is dit de plek waar het zich verstopt."

Peter keek hem aan.
"Waar wat zich verstopt."

Roel draaide zich langzaam om.
"Het wezen dat Faust heeft meegenomen."

De ParaPulse Wand begon ineens sneller te knippen.
Blauw licht flitste door de kamer.
Peter draaide ermee naar links.
Niets.

Hij draaide naar rechts.
Een koude luchtstoot.

"Roel," fluisterde hij. "Iets beweegt."

Roel stond stil.
"Waar."

"Rechts van jou."

"Ik voel niets."

Peter zette twee stappen vooruit.
Het blauwe licht flitste nog sneller.

Toen zag hij het.

Niet duidelijk.
Meer als een golf in een ruimte die normaal stil stond.
Een vervorming.
Een schaduw die geen licht nodig had om zichtbaar te zijn.

"Roel," fluisterde Peter schor. "Daar."

Roel draaide zich langzaam om.
Zijn ogen knepen samen.
"Ik zie het niet."

"Hoe kan je het niet zien. Het staat daar. Het beweegt."

"Peter," zei Roel rustig, "ik zie niets. Met welke kant kijk jij."

"Recht voor me. Tien stappen verder."

Roel zette zijn bril af.

"Peter. Er staat niets."

Peter voelde zijn maag samentrekken.

Maar hij zag het wel.

De schaduw boog.

Alsof hij zich aanpaste.

Alsof hij keek.

Niet kwaadaardig.

Niet vriendelijk.

Maar observerend.

Bijna nieuwsgierig.

"Het beweegt," fluisterde Peter.

Roel zette een stap naast hem.

"Peter. Wat je ziet is niet fysiek. Het is een projectie op jou gericht."

"Waarom alleen mij," vroeg Peter.

"Misschien omdat jij de emotie ziet die het nodig heeft."

Peter slikte.

"En dat is... welke emotie."

Roel antwoordde niet meteen.

Toen zei hij zacht:

"Herkenning."

Plotseling veranderde de lucht.

Niet kouder.

Niet warmer.

Maar druk.

Alsof iets tegen hen aanduwde.
De ParaPulse Wand begon te gillen met licht.

Peter deinsde achteruit.
De schaduw bewoog naar voren.
Langzaam.
Alsof hij door dik water bewoog.

Toen, heel plots, alsof iemand een speld door een zeepbel prikte, was hij weg.

De druk viel weg.
De kamer werd weer koud.
De stilte bleef.

Peter ademde zwaar.
"Roel... wat was dat."

Roel keek naar de plek waar Peter naar had gewezen.
"Dat was de entiteit. Maar hij koos om jou te laten kijken."

"Waarom mij."

"Misschien omdat jij de energie herkent van wat het ooit heeft gevoeld."

Peter beet op zijn lip.
"En wat voelde het."

Roel keek hem recht aan.

"Verlies," zei hij. "En woede. En honger. Maar niet naar bloed. Naar aandacht. Naar erkenning. Iets dat eeuwenlang genegeerd is."

Peter keek opnieuw naar de plek.

"Roel," zei hij zacht, "ik denk niet dat het hier is gekomen voor Kim. Ik denk dat het iets anders wil."

"Wat dan," vroeg Roel.

Peter keek naar zijn eigen handen.

"Het wil dat wij het zien."

Roel knikte langzaam.

"Dan bereiden we ons voor. Want als dit wezen bewust contact zoekt, dan komt de volgende ontmoeting niet vriendelijk."

Peter keek nog één keer naar de muur.

En de muur leek terug te kijken.

9. het Bezoek in de Nacht

De wind suisde langs de buitenmuren van Bureau Nachtwacht.

Geen storm.

Geen regen.

Alleen wind.

Maar het klonk alsof de lucht iets probeerde weg te duwen. Iets dat dichterbij kwam. Iets dat geen lichaam had, maar wel gewicht.

Binnen zat Peter over de tafel gebogen.

De dossiers over **Kasteel Waardenburg** lagen verspreid over minstens drie vierkante meter.

Twee thermosbekers koffie stonden binnen handbereik.

En vier apparaten stonden tegelijk te zoemen, piepen of brommen.

Roel stond bij het whiteboard.

Zijn hand onder zijn kin, zoals altijd wanneer hij op het randje stond van een conclusie die hij zelf nog niet wilde geloven.

"Peter," zei Roel rustig, "volgens mij ben jij nog steeds aan het compenseren voor angst door te veel apparaten aan te zetten."

Peter keek op.

"Ik compenseer voor helemaal niets. Ik creëer gewoon een sfeer van technologische zekerheid."

"De SpectraBox staat op twee standen tegelijk," zei Roel.

"Dat heet multitasken."

"En de ParaPulse Wand ligt in een koffiemok."

Peter keek naar de mok en tikte zacht tegen het handvat.

"Dat is tijdelijke opslag."

Roel zuchtte diep.

"Peter. Je weet dat ik om kan gaan met jouw manier van stress verwerken. Maar dit is geen stress. Dit is paniek met draadjes."

Peter wilde iets terugzeggen, maar de lampen begonnen te flikkeren.

Eerst langzaam.

Dan sneller.

Alsof iemand met natte vingers de lichtschakelaars aanraakte.

Peter keek op.

"Roel."

"Ik zie het."

De SpectraBox begon geluid te maken.

Geen piep.

Geen brom.

Maar een lage, pulserende toon die in hun ribbenkast trilde.

Roel ging er meteen naast staan en keek naar de waarden.

"Dit is niet normaal," zei hij. "Dit is geen meting. Dit is een signaal."

"Van buiten," vroeg Peter.

"Nee," zei Roel. "Het komt van binnen."

Peter voelde een koude hand om zijn ruggengraat glijden.

Alsof iets van bovenaf door hem heen drukte.

Hij keek omhoog.

"Niets daar," fluisterde hij.

Roel keek ook omhoog.

"Peter. Kijk naar de temperatuurmeter."

Peter draaide zich om.

Het scherm was bevroren op één cijfer.

Letterlijk bevroren.

Er zat rijp op het glas.

"Dat is fysiek onmogelijk," zei Peter.

"Niet onmogelijk," zei Roel. "Alleen ongewenst."

Toen ging het licht uit.

In één keer.

Volledige duisternis.

En in die duisternis... adem.

Niet menselijk.

Niet dierlijk.

Iets tussenin.

Alsof iemand probeerde te ademen in een lichaam dat niet meer wist hoe dat moest.

Peter fluisterde:

"Roel. Hoor jij dat."

"Ja."

Roels stem was laag en strak.

"Blijf staan waar je staat. Niet bewegen."

Peter deed dat.

Totdat hij merkte dat de ademhaling dichterbij kwam.

Centimeter voor centimeter.

Zonder voetstappen.

Zonder geluid.

Alleen die adem.

En toen... voelde hij iets.

Niet een hand.
Niet een tik.
Gewoon... aanwezigheid.

Een gevoel alsof iemand pal voor hem stond, borst tegen borst, gezicht
bijna tegen zijn gezicht, in totale duisternis.

"Roel," fluisterde Peter.
"Het staat voor me."

"Ik zie niets," fluisterde Roel terug.

Peter durfde bijna niet te slikken.
"Het kijkt naar mij."

Roel klonk ineens veel minder kalm.
"Hoe weet je dat."

"Omdat ik het voel."

Toen hoorde hij een zacht geluid.
Niet uit de kamer.
Niet buiten.
Maar stijf tegen zijn oor.

Een ademhaling.
Koud.
Vochtig.
Te dichtbij.

Peter verstijfde compleet.
Het was alsof ijswater langs zijn zenuwen liep.

"Roel," fluisterde hij bijna onhoorbaar, "het ademt in mijn oor."

Roel stapte een halve meter opzij en tastte over de tafel naar zijn eigen apparatuur. Zijn vingers vonden de kleine aansteker die hij altijd bij zich droeg voor noodgevallen waarin licht belangrijker was dan logica.

Hij klikte hem aan.

Een klein vlammetje verscheen.

En in dat moment, in dat ene zwakke lichtje, zagen ze iets.

Een contour.

Niet van een lichaam.

Niet van een mens.

Maar een schaduw die niet aan de muur zat.

Die midden in de ruimte hing.

Alsof zij een plek had in de lucht zelf.

De vlam flakkerde.

De contour bewoog.

Toen ging het vlammetje uit.

"Roel," fluisterde Peter. "We zijn niet meer alleen."

De ademhaling bewoog nu naar Roel toe.

Hij voelde zijn maag verkrampen.

"Peter. Zet iets aan. Iets dat licht maakt."

"Ik probeer het."

De ParaPulse Wand ging plotseling vanzelf aan.

Het blauwe licht straalde fel door de duisternis.

Niet richting Peter of Roel.

Maar naar de hoek van de kamer.

En daar stond het.

Althans... de vorm stond daar.

Iets dat leek op een gedaante, maar dan te lang.

Te dun.

Te schuin.

Alsof iemand een menselijke schaduw had genomen en haar had uitgerek.

Peter hield zijn adem in.

De wand knipperde.

En op het moment dat het blauwe licht uitging, stond de gedaante ineens dichterbij.

Veel dichterbij.

"Roel," fluisterde Peter, "het beweegt zonder geluid."

"Ik weet het."

"Hoe."

"Ik zie het nu ook."

Toen...

was de gedaante weg.

Niet langzaam.

Niet vervagend.

Gewoon weg.

Alsof hij door lucht was gevallen.

De lampen sprongen weer aan.

De SpectraBox stopte met trillen.

De kou verdween.

Alles leek weer normaal.

Te normaal.

Roel keek naar Peter.

"Het weet waar wij werken."

Peter voelde zijn keel droog worden.

"En het weet wie wij zijn."

Roel knikte langzaam.

"Dit," zei hij, "was geen aanval. Dit was een kennismaking."

Peter slikte.

"Dan durf ik niet te weten hoe een aanval eruitziet."

10. het Anker

De lichten waren weer aan.
Het bureau was stil.
Te stil.

Alsof het gebouw zelf probeerde te vergeten wat er net gebeurd was.

Peter en Roel stonden nog steeds midden in de ruimte, allebei met ogen die net iets te wijd open stonden. Geen van beiden wilde de stilte doorbreken. Niet omdat ze niets te zeggen hadden, maar omdat de stilte voelde alsof ze op glas stonden dat elk moment kon breken.

Uiteindelijk haalde Roel diep adem en liep naar de tafel.
"Peter. We moeten dit analyseren."

"Ja," zei Peter schor. "Want de andere optie is paniek en gillend de trap af rennen. En hoewel dat aanlokkelijk klinkt, denk ik dat we eerst moeten begrijpen wat hier net gebeurde."

Roel ging zitten. Zijn notitieboek lag open alsof het wist dat dit een belangrijk hoofdstuk zou worden.
Peter liep heen en weer als een dier dat niet wist waar de kooi eindigde.

"Roel," zei hij plotseling. "Dit wezen. Deze schaduw. Hoe is het hier binnen gekomen. Dit gebouw is niet verbonden met het kasteel. Er zit dertig kilometer tussen."

Roel tikte met zijn pen op tafel.
"Er zijn in essentie drie manieren waarop entiteiten afstanden overbruggen."

"Drie," vroeg Peter. "Ik ken er twee."

"Dan heb je nooit goed naar mijn colleges geluisterd," zei Roel droog.

Peter keek hem aan.

"Roel, ik heb nooit op jouw college gezeten."

"Precies," zei Roel. "Dus luister."

Peter ging zitten.

Roel begon.

"Eén. Fysieke verplaatsing via energiekanalen. Dat is zeldzaam. Het vereist een enorme hoeveelheid kracht en meestal een fysieke breuk in tijd of ruimte. Dat kunnen we uitsluiten, want er was geen scheur of anomalie toen het wezen verscheen."

"Twee. Aanhechting aan een persoon," zei Peter. "Zoals bij bezetenheid of entiteit-plaatsverbindingen."

"Juist," zei Roel. "Maar dat gebeurt alleen als de persoon een sterke emotionele band heeft met de entiteit of op een kwetsbaar moment staat. Wij stonden er beiden bij, maar het koos alleen om zichtbaar te worden. Niet om aan te hechten."

Peter knikte.

"En drie."

Roel klapte zijn notitieboek dicht.

"Een anker."

Peter verstilde.

Roel stond langzaam op en liep naar de kast waar ze hun spullen hadden neergezet na hun onderzoek in het kasteel.

"Een entiteit," zei Roel, "kan zich hechten aan een object dat contact heeft gehad met zijn energie. Dat object hoeft niet bewust gekozen te zijn. Alles wat lang genoeg in dezelfde ruimte is geweest, kan een drager worden."

Peter voelde zijn maag langzaam zakken.
"Roel. Wat hebben wij meegenomen."

Roel opende de kast.

Er zat een zwarte tas in.
Peters tas.
Daarin zaten hun instrumenten.
Maar ook...

Roel haalde het eruit.

Een klein, rond object.
Donker.
Met lichte afdrukken erop.
Alsof iemand met vingers van rook het had aangeraakt.

Peter viel stil.
"Dat heb ik daar niet ingestopt."

"Dat weet ik," zei Roel. "Maar het lag in de kamer waar Kim werd gevonden. En jij hebt daar je tas neergezet. Dit moet erin gevallen zijn zonder dat jij het merkte."

Peter nam het object over.
Het voelde koud.
Niet als voorwerp-koud.
Meer als nacht-koud.
Koud van iets dat geen plek wilde hebben in deze wereld.

"Wat is het," vroeg Peter.

Roel nam een vergrootglas en keek er goed naar.
"Het lijkt op een fragment van een oud raamkozijn. Donker hout.
Gebarsten. Ooit geschroeid. Dit moet uit de torenkamer zijn gevallen.
Misschien zelfs uit het raam waar Faust volgens de legende doorheen werd gesleurd."

Peter keek ernaar.

"Roel. Bedoel je dat dit... een drager is."

"Ja," zei Roel. "Het is een anker geworden. Het wezen heeft dit nodig om zich buiten het kasteel te manifesteren."

Peter legde het object voorzichtig op tafel.

"Dat betekent," zei hij langzaam, "dat wij het zelf hebben meegenomen."

Roel knikte.

"En dat betekent," zei Peter, "dat wat hier binnen stond... onze schuld is."

De kamer werd weer stil.

Te stil.

Peter staarde naar het object.

"En nu. Wat moeten we doen."

Roel keek hem aan.

"Er is maar één optie. We brengen het terug. Direct. Vanavond nog."

Peter keek naar de klok.

"Nu is het bijna middernacht."

"Dan wordt het alleen maar actiever," zei Roel. "We moeten het terugbrengen voordat het entiteit volledig loskomt van het anker. Anders wordt het onafhankelijk. En dan kunnen we het niet meer terugduwen."

Peter knikte langzaam.

"Dan gaan we nu. Terug naar het kasteel."

Roel pakte het houten fragment op met handschoenen.
"Voorzichtig. Dit ding is geen souvenir. Dit is een sleutel."

Peter draaide het licht uit.

Ze stonden in het donker.

En precies op dat moment voelde Peter opnieuw die koude adem in zijn nek.

Hij draaide zich om.

Niets.

Maar in zijn oor klonk een fluistering.

Een woord.

Zacht. Hol. Verkrampt.

Het klonk als:

Terug.

Peter slikte.

"Roel," fluisterde hij, "het weet dat we gaan."

Roel knikte.

"Des te meer reden om ons te haasten."

Ze liepen naar buiten.

En achter hen...

in de duisternis van het bureau...

bewoog iets.

11. de Weg Terug

De rit terug begon nog voordat ze allebei volledig begrepen wat ze deden.

Peter zat achter het stuur, handen gespannen om het stuurwiel, ogen strak naar voren gericht. Roel zat naast hem, het houten anker veilig in een afgesloten metalen kistje op schoot. Hij hield het vast alsof het een huisdier was dat ieder moment kon ontsnappen.

Buiten was de nacht dik.

Niet donker, maar dik.

Alsof de duisternis uit lagen bestond.

Elke laag voelde zwaarder dan de vorige.

Peter zette de radio aan.

Stilte.

Hij schoot door de zenders.

Alles kraakte.

Toen ging de radio vanzelf uit.

"Dat is nieuw," zei Peter zacht.

"Het volgt ons," zei Roel. Zijn stem was laag, bijna klinisch. "We hebben het anker meegenomen. Dat betekent dat de entiteit ons kan traceren via dit object."

Peter keek even opzij.

"Kunnen we het onderweg verliezen."

"Nee," zei Roel. "Als we het nu weggooien, breekt de verbinding tussen de entiteit en de plek waar het thuishoort. Dan wordt het onvoorspelbaar. Onafhankelijk. Dat is gevaarlijker dan het meenemen."

"En als we het bij het kasteel terugleggen."

"Dan dwingen we het naar zijn oorsprong terug," zei Roel. "Het kan ons dan nog steeds zien, maar het kan ons niet meer volgen."

Peter ademde diep in.
"Oké. Dan doen we dat."

Hij reed door.
De weg kronkelde langs velden die er overdag onschuldig uitzagen,
maar nu aanvoelden als donkere vlaktes die slechts wachtten tot
iemand zijn hoofd te ver uit het raam zou steken.

De mist werd dikker.
Zo dik dat de lichten van de auto er nauwelijks doorheen braken.

Peter kneep zijn ogen samen.
"Roel."

"Ja."

"Zie jij dat."

Roel keek naar voren.
"De mist."

"Nee. Daar. Iets in de mist."

Roel zette zijn bril af.
Dat deed hij alleen wanneer hij iets wilde zien dat niet volledig binnen
het spectrum van normaal paste.

Hij keek.
"Ik zie een vorm."

De vorm was hoog.
Lang.
Veel te lang.
En hij stond niet aan de zijkant van de weg, maar precies in het midden
van de rijbaan.

Peter trapte op de rem.
De banden gierden.
De auto kwam met schokken tot stilstand.

De mist dreef iets opzij.

De vorm verdween.

Peter haalde schokkend adem.
"Roel. Heb jij dat gezien. Dat ding stond midden op de weg."

Roel knikte heel langzaam.
"Dat betekent dat het niet alleen ons volgt. Het wil ons laten zien dat het ons volgt."

Peter voelde een koude rilling.
"Een waarschuwing."

"Of een poging tot intimidatie," zei Roel.

"En het werkte," mompelde Peter.

Ze reden verder, want stilstaan voelde als een uitnodiging voor iets dat ze niet wilden uitnodigen.

De weg werd smaller.
De bomen dicht.
En de schaduwen langer.

Peter merkte dat de temperatuur in de auto daalde.
Niet via de airco.
Via de ruimte zelf.

Zijn adem werd zichtbaar.

"Roel. De temperatuur daalt te snel."

"Het komt dichterbij," zei Roel.

"Waar," vroeg Peter.

Roel keek langzaam naar de achteruitkijkspiegel.

Peter zag het ook.

Daar.

In de mist.

Een vorm die meebewoog met de auto.

Geen voetstappen.

Geen wielen.

Hij gleed.

Alsof de wereld geen wrijving had voor hem.

"Peter," zei Roel rustig, "versnel niet. Versnellen helpt niet tegen iets dat zich niet aan snelheid houdt."

"En remmen."

"Ook zinloos."

"Wat dan wel."

"Blijven rijden. Richting het kasteel. Het anker terugbrengen is onze enige kans."

Peter knikte en reed verder.

Zijn handen trilden.

Niet van angst.

Maar van het besef dat dit wezen geen begrenzing had.

Ze bereikten eindelijk de afslag naar het kasteel.

Het hek stond open.

Dat gebeurde nooit.

Niet 's nachts.

Peter parkeerde de auto net buiten het terrein.

"Ik wil niet dichterbij," zei hij. "Ik wil niet dat het ding op de auto reageert."

Roel knikte.

"Lopen dan."

Ze stapten uit.

De lucht was kouder dan de nacht zelf.

Roel hield het metalen kistje stevig vast.

"Als het dit anker wil, zal het proberen te voorkomen dat wij het terugbrengen. We moeten snel zijn."

Peter pakte de ParaPulse Wand.

Hij verwachtte licht.

Hij kreeg niets.

Het apparaat bleef donker.

"Dat is niet goed," fluisterde hij.

"Het saboteert onze instrumenten," zei Roel. "Het wil dat wij blind zijn."

Ze liepen door de tuin.

De struiken bewogen mee met een wind die niet bestond.

Het kasteel stond daar.

Donker.

Massief.

Alsof het hen al opwachtte.

Toen ze dichterbij kwamen, hoorde Peter iets.

Een zacht, rakend geluid.

Alsof iemand met nagels langs steen gleed.

Hij keek op.
Naar de toren.

Roel zag het tegelijk.

Bovenaan.
Vlak bij het raam.

Een schaduw.
Die geen licht nodig had om zichtbaar te zijn.

Het stond daar.
Niet bewegend.
Niet zwaaiend.
Gewoon... aanwezig.

"Peter," fluisterde Roel, "het wacht op ons."

Peter voelde zijn hart kloppen tot in zijn keel.

"Roel. Wat doen we."

Roel ademde eens diep.

"We lopen door," zei hij.
"En we stoppen pas wanneer het anker terug is waar het vandaan komt."

Peter knikte.

Ze zetten een stap.

De schaduw bewoog.

Ze zetten nog een stap.

De schaduw boog naar hen toe.

Peter slikte.

"Roel," fluisterde hij, "dit is geen waarschuwing meer. Dit is een ophaling."

"Dan haasten we ons," zei Roel.

En samen liepen ze verder.

Het kasteel in.

Richting het wezen dat op hen wachtte.

12. het Hart van het Kasteel

De zware houten deur sloot achter hen met een dreun die tot diep in de gangen rolde.

Peter draaide zich om.

Hij had de deur niet aangeraakt.

Roel ook niet.

"Dat doet het kasteel zelf," fluisterde Roel.

Peter slikte.

"Geweldig. We zitten in een gebouw dat uit zichzelf de deuren dichtgooit. De dag kan niet beter worden."

Roel klemde het metalen kistje tegen zijn borst.

"In theorie betekent dit dat het kasteel reageert op het anker. Het voelt dat het terugkomt."

Peter keek naar de donkere gang voor hen.

"Of het voelt dat iets ons volgt."

Ze liepen verder.

De gangen waren anders dan bij hun eerste bezoek.

Langer.

Kronkelender.

Alsof de architectuur subtiel van vorm was veranderd.

Peter veegde met zijn hand langs de muur.

"Roel. Deze muur is kouder dan toen we hier eerder waren."

Roel legde zijn hand erop.

"Niet alleen koud. Hij beweegt."

Peter trok zijn hand terug.

"De muur beweegt."

"Langzaam," zei Roel. "Alsof het gebouw ademt."

Peter keek hem met opgetrokken wenkbrauw aan.
"Roel. Het gebouw ademt."

"Dat zei ik net."

Peter zuchtte.

"Even voor de duidelijkheid. We zijn in een kasteel dat ademt. Een entiteit wil ons niet laten gaan. En jij houdt een doos vast die alles alleen maar erger maakt."

"Dat vat het redelijk goed samen."

Ze bereikten de ronde stenen trap die naar de torenkamer leidde.

Peter keek omhoog.

Er lag geen licht.

Geen lamp.

Geen torenraam dat maanlicht binnenliet.

Een totale zwarte kolom omhoog.

Alsof ze een schacht instapten die niet eindigde.

"Moeten we omhoog," vroeg Peter.

"Ja," zei Roel met een vastberaden toon. "Het anker moet terug naar de plek waar de energie het krachtigst was. De torenkamer."

Peter keek nog één keer achterom, alsof hij hoopte dat de deur ineens open zou springen en ze alles zouden kunnen vergeten.

Maar de deur bleef gesloten.

Hij zette zijn voet op de eerste trede.

Die kraakte als een reutelende ademhaling.

"Dat was geen houten kraak," fluisterde Peter.

"Nee," zei Roel. "Dat was iets anders."

Ze klommen.

Elke trede voelde zwaarder.

De lucht werd dikker.

Peter voelde een druk achter zijn borstbeen, alsof de atmosfeer zelf hem probeerde terug te duwen.

Halverwege stopte Roel abrupt.

"Peter. Hoor jij dat."

Peter hield zijn adem in.

En toen hoorde hij het.

Kleine tikjes.

Zacht.

Alsof nagels over steen krasten.

Niet onder hen.

Niet boven hen.

Maar naast hen.

In de muur.

Peter sloeg zijn hand voor zijn mond.

"Roel... het komt uit de muur."

"Niet stoppen," zei Roel. "Blijven lopen. Het volgt ons maar het wil nog niet aanvallen."

"Nog niet," mompelde Peter.

Ze bereikten de top.

De deur naar de torenkamer stond open.

Niet op een kier.

Volledig open.

Alsof iemand hen had verwacht.

Een koude tocht streek door de opening.
Maar niet van lucht.
Van afwezigheid.

Peter deed een stap naar binnen.

En zag ze.

De vegen op de muur.
Dezelfde als buiten.
Langgerekte strepen.
Donkerder dan de steen.
Alsof iemand met vingers van rook over het oppervlak had getrokken.

De kamer rook naar oud hout en iets anders.
Iets vreemds.
Een geur die leek op nat vuur.
Verdwenen warmte.

Roel zette het metalen kistje neer.
Hij opende het langzaam.

Het houten anker lag erin.
Het zag er verder hetzelfde uit.

Totdat het licht viel op de randen.

Peter trok scherp adem in.

"Roel. Het anker beweegt."

De houtvezels pulsten.
Heel zacht.
Alsof het klopte als een hart.

Roel knielde en bestudeerde het.

"Dit betekent dat het wezen hier al is. Het reageert op zijn oorspronkelijke locatie."

Peter keek om zich heen.

"Roel... waar is hier."

Roel wees naar de muur.

"Hier is de plek waar Faust volgens de legende werd meegenomen. Dit is het epicentrum."

Peter voelde koude lucht langs zijn nek glijden.

Alsof iemand bij hem stond zonder geluid te maken.

"Roel. Ik voel iets."

Roel keek niet op.

"Dat is logisch. De energie is hier extreem hoog."

"Nee. Niet energie. Iets. Iemand. Hier."

Roel stond langzaam op.

De ParaPulse Wand in Peters hand begon uit zichzelf te trillen.
Maar zonder licht.

Alle knoppen bleven zwart.

Toen klonk het.

Een geluid dat hun bloed deed verstijven.

Niet een adem.

Niet een stem.

Niet een kreun.

Een woord.

Fluisterend.

Lang.

Hol.

"Blijf."

Peter voelde zijn hart slaan in zijn keel.

"Roel. Het spreekt."

"Nee," zei Roel. "Het probeert te imiteren. Een stem die niet van zichzelf is."

Toen... bewoog de muur.

Niet een kleine beweging.

Niet een trilling.

Een plooi.

Alsof de steen zelf een spier was die samenspande.

De vegen werden donkerder.

Uit één ervan leek iets omhoog te komen.

Een schaduw.

Niet als vorm.

Maar als vloeistof.

Peter greep Roels arm.

"Roel. Wat is dat."

Roel keek met schrik in zijn ogen.

"Dat is de entiteit. Zonder masker. Zonder vorm. Dit is hoe het werkelijk is."

Het steeg verder.
Een silhouet dat onmogelijk was.
Te groot voor de kamer.
Te lang.
Te dun.
Zijn contouren leken te kringelen, alsof het uit schaduwdamp bestond.

En toen...
verschoof het.

Niet naar Roel.

Maar naar Peter.

Peter deed instinctief een stap achteruit.
Zijn rug raakte de muur.
Zijn handen trilden zo erg dat de ParaPulse Wand uitviel.

Het wezen stond op een armlengte afstand.
Het had geen gezicht.
Maar toch voelde Peter dat het keek.

"Roel," fluisterde hij. "Het kiest mij."

Roel stapte ertussen.
"Nee. Het kiest het anker."

En precies toen Roel dat zei...
bewoog het wezen.

Razendsnel.
Zonder geluid.

Het ging niet naar Peter.
Het ging naar het houten stuk in het kistje.

Een krachtstoot vulde de kamer.
De lucht golfde.
De muren trilden.
Het kistje klapte dicht alsof iets het wilde vasthouden.

Toen was het licht uit.

Niet alleen licht.

Geluid ook.

De wereld zelf leek te stoppen.

Peter voelde zijn handen niet meer.

Roel greep naar hem, maar kon hem nauwelijks vinden in de duisternis.

Ze stonden in een ruimte zonder tijd, zonder lucht, zonder richting.

Toen, ergens in de zwarte leegte, klonk een andere stem.

Niet van het wezen.

Niet van een mens.

Meer als een echo van iemand die ooit had bestaan.

Een stem die klonk alsof hij uit steen zelf kwam.

"Help."

En toen...
werd alles weer licht.

Peter en Roel stonden opnieuw in de kamer.
De muren waren stil.

De lucht was koud.
Het wezen was weg.

Maar het kistje...

Het kistje stond open.

Leeg.

Het anker was verdwenen.

Peter keek Roel met grote ogen aan.

"Roel... het heeft het anker meegenomen."

Roel ademde zwaar.

"Peter. Als het het anker heeft... dan heeft het nu geen grenzen meer."

Het kasteel kraakte.

Niet als hout.

Maar als iets dat wakker werd.

13. Julian

Julian had nooit gevraagd om held te zijn.

Hij was het soort man dat overal te veel verantwoordelijkheid nam, behalve voor zijn eigen rust. Hij was degene die zijn collega's naar huis stuurde als ze overwerkten, maar zelf tot diep in de nacht achterbleef om de kantoorkoffieautomaat schoon te maken. Hij was degene die altijd de deur ophield, die verjaardagen niet vergat, die mensen appjes stuurde met "denk aan jezelf vandaag".

Hij was, kort gezegd, het soort mens waar de wereld er veel meer van nodig had.

En juist daarom voelde het alsof de wereld hem had uitgekozen voor het tegenovergestelde.

Die avond zat Julian in de hal van **Kasteel Waardenburg**, op hetzelfde bankje als eerder.

Het kasteel ademde rondom hem.

Niet echt.

Maar zo voelde het.

Hij keek op de klok op zijn telefoon.

Later dan hij wilde.

Veel later.

Hij had Peter en Roel niet willen storen, maar hij wilde er zijn als ze terugkwamen.

Gewoon.

Als extra paar handen.

Als iemand die kon zeggen dat het allemaal goed zou komen.

Zelfs als hij daar diep van binnen zelf niet meer in geloofde.

Hij pakte een reep uit zijn tas.

Een chocolade-karamelreep met zeezout.

Zijn favoriete.
Hij keek ernaar en lachte zacht.

"Als ik dit overleef," fluisterde hij, "koop ik een heel pak."

Hij borg hem weer op.
Hij wilde hem bewaren voor een goed moment.
Een moment dat nu onmogelijk leek.

Een geluid trok hem uit zijn gedachten.

Een zachte krab.
Dan nog een.
Alsof iemand met zijn nagel over steen ging.

Julian keek op.
"Katten," zei hij zacht. "Of muizen. Of iets natuurlijks. Ja. Natuurlijks."

Maar in zijn stem zat geen overtuiging.

Hij stond op en liep langzaam de gang in.
De fakkels langs de muur flakkerden, hoewel er geen tocht was.
De schaduwen bewogen traag.
Veel te traag.

Julian keek naar links.
Niets.

Hij keek naar rechts.

En daar stond de deur van de toren.

Half open.
Niet zoals eerder.
Voelbaar open.
Alsof iemand hem uitnodigde.

"Nee. Nee hoor. Ik ga niet die trap op," fluisterde Julian tegen zichzelf.
"Ik ben bang, maar niet dom."

Hij draaide zich om.

Maar precies toen hoorde hij het.

Een stem.

Geen menselijke stem.

Meer als een stem die geprobeerd werd na te doen.

Hol, alsof het door merg en botten klonk, niet door lucht.

"Julian."

Hij draaide langzaam zijn hoofd.

"Wie is daar. Hoe weet je mijn naam."

Geen antwoord.

Alleen stilte.

Stilte die jonger voelde dan hemzelf.

Iets dat niet hoorde te bestaan.

Julian liep achteruit, richting zijn bankje.

Zijn handen begonnen te trillen.

Zijn keel voelde droog.

Hij wilde water.

Hij wilde licht.

Hij wilde Peter.

Hij wilde iedereen behalve dit.

"Kijk, ik bedoel het goed," zei hij zacht, bijna alsof hij iemand toesprak die in paniek was. "Ik weet niet wat je bent, maar ik wil niemand kwaad doen."

De gang reageerde niet.

Maar de schaduw wel.

Die gleed een halve meter naar voren.

Geen voetstappen.

Geen beweging.

Gewoon... verschuiving.

Alsof iemand lucht vooruit duwde in de vorm van een mens die geen botten had.

Julian voelde zijn hart als een steen in zijn borst vallen.

"Blijf... weg," fluisterde hij, wanhopig zacht.

Het wezen boog zijn vorm.

Alsof het luisterde.

Alsof het wilde weten hoe hij rook.

Hoe hij voelde.

Hoe zijn angst smaakte.

Julian deed een stap achteruit en voelde de muur.

De muur was koud.

Ijskoud.

Alsof hij tegen een steen leunde die al vijf eeuwen geen zon meer had gezien.

Hij haalde diep adem.

"Luister," zei hij, "ik weet niet waarom ik. Ik ben gewoon een IT'er met een bureaustoel die kraakt. Ik ben niet bijzonder."

Een trilling ging door de gang.

Alsof het wezen reageerde op het woord.

"B... bij... zonder," fluisterde de schim, alsof het moeite had om menselijke klanken te vormen.

Julian verstijfde.

"Nee. Nee nee nee. Niet zo. Ik wil helemaal niet bijzonder zijn voor jou."

De schaduw schoof nog dichterbij.

Zover dat Julian het voelde.

Niet als koude lucht.

Meer als... leegte.

Een leegte die in hem trok, alsof het wilde weten of hij te vullen was.

Julian sloot zijn ogen.

"Alsjeblieft. Laat me gaan. Ik heb nog zoveel te doen. Mijn moeder rekent op me. Ik moet nog betalen voor de auto. En ik heb een plant die het eindelijk goed doet. En ik..."

Hij slikte.

"Ik wil leven."

Het wezen leek niet te reageren.

Maar de lucht trilde.

Julian hoorde opnieuw die stem.

Uitgerekt.

Hol.

Afgebroken.

"Help."

Julian opende zijn ogen.

"Wie. Wie moet ik helpen. Jij. Of iemand anders."

De schaduw kromde.
De muren kraakten.
Het licht doofde heel even.

En toen begon het.

De temperatuur daalde zo snel dat zijn adem damp werd.
Zijn vingers gevoelloos.
Zijn knieën slap.

Julian voelde het in zijn borst.

Een zuiging.
Niet hard.
Niet ruw.

Meer...
als een leegte die aan hem trok.
Alsof hij van binnenuit werd opgerold.

Hij probeerde te roepen.
De naam van Peter.
Maar de lucht verliet zijn keel niet.

Zijn zicht werd wazig.
De gang leek te draaien.
De schaduw werd groter.
Zwart als een gat dat zijn eigen licht opat.

Julian viel op zijn knieën.

"Peter," fluisterde hij zwak. "Help."

Toen zakte hij.

Alsof iemand de stekker uit hem trok.

Op dat moment kwamen Peter en Roel de gang ingerend.

"JULIAN," riep Peter. "NIET LOSLATEN."

Hij dook naast hem.

Greep zijn schouders.

Schudde zacht.

"Julian. Kijk naar me. Adem. Kom op. Adem."

Roel viel op zijn knieën aan de andere kant.

Zijn gezicht wit.

Zijn ogen vol ongeloof.

Julian keek omhoog.

Met ogen die al aan het wegvallen waren.

Alsof het licht eruit was geslagen.

"Peter," fluisterde hij heel zacht.

"Ik... ben zo... moe."

Toen viel zijn hoofd tegen Peters borst.

Zijn ribben bewogen niet meer.

Zijn handen vielen open.

Zijn lichaam werd koud.

Peter voelde het.

Hij wist het.

Maar zijn hart weigerde te luisteren.

"Nee," fluisterde hij.

"Nee nee nee. Blijf bij me. Kom op Julian. Dit kan niet."

Hij drukte zijn hoofd tegen Julians voorhoofd.
Zijn stem brak.
"Jij bent te goed om te sterven. Je hoort niet in dit verhaal."

Roel legde zijn hand op Peters schouder.
Heel langzaam.
Heel zacht.
Als iemand die de wereld moest teleurstellen.

"Peter," zei hij, met een stem die hij nauwelijks herkende.
"Hij is weg."

Peter keek op.
Zijn gezicht nat.
Zijn ogen woedend.

Hij keek naar de muur.
Naar de schaduw die langzaam in steen wegsmolt.
Alsof het nooit bestaan had.

Maar Peter wist dat het was blijven kijken.

En hij fluisterde met trillende stem:

"Ik ga je vinden."

De schaduw verzonken in de muur leek te pulseren.
Als een lach zonder geluid.

En ergens diep in het kasteel, diep in de levende stenen zelf, klonk een antwoord.

Geen woord.

Alleen intentie.

Een koud, hol geluid dat voelde als een voorbode.

Julian lag stil in Peters armen.
Een goede man.
Een zacht mens.
Een onschuldige.

Gedood door iets dat geen hart had.
Maar wel honger.

En dit was pas het begin.

14. een Stilte die Harder Kwam dan Geluid

Peter zat nog steeds op zijn knieën op de koude stenen vloer van **Kasteel Waardenburg**, terwijl de wereld om hem heen leek te vervagen.

Julian lag in zijn armen.

Zwaar.

Stil.

Veel te stil.

Roel stond een meter verder.

Hij hield zijn bril in zijn hand.

Niet omdat die vies was.

Maar omdat hij anders iets zou moeten vasthouden dat veel zwaarder voelde.

Peter keek naar Julians gezicht.

Het was vredig, maar niet uit rust.

Meer uit... leegte.

Alsof hij niet alleen was overleden, maar iets essentieels was weggenomen.

"Waarom," fluisterde Peter.

Niet tegen Roel.

Niet tegen het kasteel.

Maar tegen alles wat luisterde.

Roel nam een trage stap dichterbij.

Zijn stem was zacht.

"Peter... we moeten hem naar buiten brengen."

Peter schudde zijn hoofd.

"Niet nu."

"Jawel," zei Roel, even breekbaar als vastberaden. "Hij verdient meer dan hier op de grond te blijven liggen."

Peter ademde zwaar uit.
Langzaam.
Hij knikte.

Ze tilden Julian samen op.
Voorzichtig.
Als iets heiligs.
Als iets dat nooit had mogen breken.

Julian was niet zwaar, maar het voelde alsof de lucht zelf tegenwerkte.
Alsof het kasteel hen niet wilde laten gaan.
Elke stap echo-de tegen de stenen muren.
De gang leek langer dan eerder.
Donkerder.
Een tunnel vol herinneringen aan wat ze te laat hadden gezien.

Peter voelde zijn kaak aanspannen.
Zijn handen trilden van woede.

"Het heeft hem genomen," zei hij. "Voor onze ogen. Het heeft hem gewoon genomen."

Roel liep naast hem.
Zijn adem onregelmatig.
"Het wilde een reactie. Van ons. Van het anker. Van de geschiedenis.
Julian was..."

Hij slikte.
"Julian was op de verkeerde plek. Op het verkeerde moment."

Peter keek hem aan.
"Nee. Hij was een goede man. En dat ding heeft hem gekozen omdat het kon. Omdat hij kwetsbaar was. Omdat hij te goed was."

Roel zei niets terug.
Soms was stilte het enige dat klopte.

Ze bereikten de grote hal.
Het licht van buiten scheen door de hoge ramen.
Het voelde onterecht warm.
Alsof de zon niets wist van wat er binnen was gebeurd.

Peter en Roel droegen Julian richting de voordeur.
Bij elke stap voelde het alsof de wereld zich verder van hen
verwijderde.
Alsof dit moment hen ouder maakte dan alle jaren ervoor.

Buiten stond een ambulance.
Twee agenten.
Een forensisch arts die hen met lange passen tegemoetkwam.

"Ik neem het over," zei de arts zacht.

Maar Peter liet nog niet los.
Niet meteen.

Hij keek de arts recht aan.
"Goed voor hem zorgen. Hij was... belangrijk."

"Dat zie ik," zei de arts en knikte met een respectvolle blik.

Het lichaam werd overgenomen.
Met net zoveel zorg als Peter had gehoopt.

Maar de leegte die achterbleef...
die kon niemand opvullen.

Toen de ambulance vertrok, bleven Peter en Roel in stilte voor het
kasteel staan.

Een windvlaag ging langs hun jassen.
Koud.
Alsof het gebouw hen uitademde.

Roel zette zijn bril weer op.
Hij keek naar de hoge toren.
De ramen.
De plek waar de verhalen begonnen waren.
En waar nu hun strijd begon.

"Peter," zei hij.
"Jij weet wat dit betekent."

Peter kneep zijn handen tot vuisten.
"Ja. Het heeft Julian gepakt."

"En dat betekent..."

Peter keek hem aan.
Zijn ogen donker.
Zijn stem diep.
"Het betekent dat we het terugpakken."

Roel knikte langzaam.
"Dit... dit is geen onderzoek meer. Dit is geen dossier. Dit is... oorlog."

Peter draaide zich naar hem toe.

"Ik maak een einde aan dat ding. Ik weet niet hoe. Ik weet niet wanneer. Maar ik zweer het op Julians naam. Dit eindigt niet met hem."

Roel keek naar het kasteel.
Zijn verstand racete al.
Analyse.
Patronen.
Gedrag van entiteiten.
Geschiedenis van Faust.
De legende.
De anomalieën in de toren.

Het anker dat weg was.
De vervormingen in de gangen.

"Als het het anker heeft," zei Roel, "heeft het een sleutel. Misschien wel naar zichzelf. Misschien naar de oorzaak van zijn verbanning. Misschien naar zijn macht."

"En wij moeten hem breken," zei Peter.

"Of bevrijden," voegde Roel eraan toe.
"Dat weten we nog niet."

Peter draaide zich naar hem toe.
"Nee. Dat weten we nog niet. Maar één ding weet ik wel. Julian verdient een einde dat geen angst bevat. Geen leegte. Geen schaduw."

Roel keek hem aan met iets dat tussen respect en verdriet hing.

Peter strekte zijn hand uit.

"Roel," zei hij, "wij stoppen dit."

Roel legde zijn hand op die van hem.

"Tot de laatste seconde."

Ze lieten elkaars handen los.

Het kasteel kraakte zacht.
Alsof het lachte.
Of luisterde.

Peter keek naar de toren.

"Faust," fluisterde hij.
"Ik kom voor je."

En ergens diep in de stenen voelde het alsof iets wachtte.

Het kasteel ademde opnieuw.

En de strijd begon nu pas echt.

15. Terug naar Nachtwacht

De deur van Bureau Nachtwacht klikte open, en het voelde alsof de lucht in het gebouw kort inhield.

Peter zette één stap naar binnen en bleef meteen stil staan.

Het rook naar koffie, oude dossiers en een vleugje ozon van hun apparatuur.

Maar er hing iets extra's in de lucht.

Iets zwaars.

Iets dat zich vastzette in hun keel.

Roel liep langzaam langs hem.

Zijn pas kleiner en stijver dan normaal.

Zijn blik gleed door de hal, langs de muur met tassen vol instrumenten, langs de kapstok met hun jassen, langs het prikbord met tientallen foto's van eerdere zaken.

En toen bleven zijn ogen hangen.

Op de plek waar Julian altijd zat.

De conferentietafel was rommelig zoals altijd.

Een open map.

Een stapeltje papieren dat net te netjes was om van Peter te zijn.

Een mok met een cartoonmol op de zijkant en de tekst:

Ik graaf het wel uit.

Peter sloeg een hand voor zijn mond.

Hij wist dat het eraan kwam, maar het overviel hem toch.

"Die stomme mok. Hij wilde nooit iets anders gebruiken."

Roel pakte de mok op.

Zijn vingers trilden een beetje.

"Die mol was zijn mascotte."

"Zijn symbool," zei Peter zacht.
"Altijd graven tot je de waarheid vindt."

Roel knikte.

"En altijd te vriendelijk om te stoppen. Zelfs als het gevaarlijk werd."

Ze zwegen.

Soms heeft verdriet geen woorden nodig.
Soms is een lege stoel genoeg.

Peter zette zich schrap en liep naar de grote onderzoekswand.
De muur stond vol met:

- foto's van **Kasteel Waardenburg**
- afdrukken van oude documenten
- schetsen van anomalieën
- kaarten met lijnen waarop alleen Roel de logica kende
- strengeltjes rood draad die gebeurtenissen met elkaar verbonden

Peter nam een duimspijker tussen zijn vingers en klemde hard.
Bijna tot bloed toe.

"Ik ga hem niet laten sterven zonder reden," zei hij.

"Niet door een schim in een kasteel. Niet door iets dat een fout is uit de geschiedenis. Hij verdient beter."

Roel stond naast hem.

Meer stil dan anders.

Maar zijn ogen waren niet dof.

Ze waren scherp.

Analytisch.

Woedend op zijn eigen manier.

"Dan gaan we verder," zei hij.

"Met elke methode die we hebben."

Peter draaide zich naar hem toe.

"En met elke methode die we nog moeten uitvinden."

Roel glimlachte klein.

"Dat is wat we altijd doen."

Ze gingen zitten aan de tafel.

Roel zette Julians map voor zich.

Peter pakte zijn notitieboekje waar al gedachten doorheen krasten als wilde lijnen.

"Roel," begon Peter, "hoe lang weet jij al dat er iets niet klopte aan de legenda van Faust."

Roel bladerde door het dossier.

"Al sinds de eerste keer dat ik het kasteel zag. De verhalen waren te... mechanisch. Te precies. Alsof ze ooit geschreven waren om iets te verbergen."

Peter trok een wenkbrauw op.

"Hoe ver."

"De documenten die we hebben gevonden, vooral die uit Duitsland, laten zien dat Johann Georg Faust niet zomaar een kwakzalver was. Hij was, in zijn tijd, een briljant denker die net op het verkeerde moment net te veel wist."

Peter schoof dichterbij.

"En dat verkeerde moment leidde hem naar hier."

Roel knikte langzaam.

"Het is nooit officieel opgeschreven. Maar er is een kloof in zijn reisverslagen. Een periode waarin hij nergens te vinden was. Totdat een religieus archief een schimmige vermelding maakte van een 'Duitse doctor die de heer van een kasteel bijstond bij experimenten van geestelijke aard'. Dat is nooit gelinkt. Tot nu."

Peter dacht na.
"Roel. Zeg dat nog eens."

"Geestelijke aard."

Peter klopte met zijn vingers op tafel.
"Niet demonisch. Niet duivels. Niet magie. Maar..."

"Een overgang," vulde Roel aan.
"Een energieverschuiwing. Een vortex tussen werelden die nog geen naam hadden in de zestiende eeuw."

Peter voelde zijn hart sneller gaan.
"Daarom noemde hij het de poort van terugkeer."

"Precies," zei Roel.
"Het was geen pact. Het was een poging tot ontsnappen. Of terugkeren. Niet naar een duivel, maar naar iets anders. Misschien iemand. Misschien een plek. Misschien een tijd."

Peter liep heen en weer.
"Hij creëerde iets. Een anker. Een halfportaal. Een verbinding die nooit helemaal werd gesloten."

"En dat is waar onze entiteit vandaan komt," zei Roel.

Peter draaide zich om.
"En nu heeft het het anker opnieuw. En dat betekent dat het niet langer vastzit in die ene kamer."

"Het kan zich verplaatsen," zei Roel zuchtend.
"En het heeft honger. Niet naar bloed. Niet naar lichamen. Maar naar energie."

Peter keek naar Julians stoel.
En zijn kaak spande zich.

"En Julian was warm," zei hij.
"Warm en open. Dat ding voelde dat."

Roel sloot zijn ogen even.
"Ja. Het koos hem."

Peter leunde met beide handen op de tafel.
"Dan moeten wij iets kiezen. En wel nu. Hoe stoppen we iets dat niet bestaat zoals wij bestaan."

Roel draaide zich naar het prikbord.
Zijn ogen volgden lijnen, pijlen, aantekeningen.
Tot hij iets losmaakte en op tafel gooide.
Een kopie van een document.

"Dit. Dit is het begin. Het document waar Faust zelf aangeeft dat zijn experiment mislukt is en dat hij 'de ziel van terugkeer verloren heeft'."

Peter las het.
"De ziel van terugkeer. Dat klinkt bijna als een metafoor."

"Of letterlijk," zei Roel.
"Wat als Faust iets nodig had voor de overgang. Een katalysator. Iets dat hij nu niet meer heeft. Waardoor hij nooit kon terugkeren."

Peter draaide zijn stoel.
"En wat als die katalysator nu, vijfhonderd jaar later, weer geactiveerd is."

Roel knikte.
"Het anker. Precies dat."

Peter kreeg een idee.
"Roel. Wat als dit ding niet alleen maar een slachtoffer maakt. Wat als het zoekt."

"Zoekt," vroeg Roel.

"Ja," zei Peter.

"Niet naar kracht. Maar naar... voltooiing."

Roel ging recht zitten.

Zijn ogen werden groot.

"Peter. Als dit waar is, dan probeert het te worden wat Faust wilde dat het werd."

Peter voelde een koude rilling.

"En dat is slecht nieuws voor iedereen die in de buurt komt."

Toen ze even pauzeerden, liep Peter naar het koffiezetapparaat.

Een roestig ding dat meer rook dan koffie maakte.

Hij drukte op de knop.

"Peter," zei Roel, "wanneer heb jij voor het laatst geslapen."

"Toen dinosaurussen nog leefden," zei Peter terwijl hij zijn beker vulde.

"Misschien gisteren. Misschien vorige week. Geen idee."

Roel glimlachte zwak.

"Ik bedoel het serieus."

"Ik ook," zei Peter.

Hij nam een slok en trok een pijnlijk gezicht.

"Deze koffie kan iemand ook doden. Misschien moeten we dat ding inzetten tegen Faust."

Er kwam een geluid uit Roels neus dat bijna een lach was.

"Als humor de enige verdedigingslinie is die we nog hebben, laten we die dan goed gebruiken."

Peter zette zijn beker neer.

"Roel," zei hij.

"Hoe groot is de kans dat wij dit overleven."

Roel dacht even na.
"Twintig procent."

"Dat is meer dan ik dacht," zei Peter verrassend opgelucht.

"Gelukkig bedoelde ik dat het de kans is dat we niet meteen worden gedood. Onze totale overlevingskans is lager."

Peter keek hem aan.
"Roel. Ik waardeer je eerlijkheid. Echt waar. Maar zeg dit nooit tijdens een lunchpauze."

Ze bogen zich opnieuw over de dossiers.
Over de foto's.
Over oude krantenknipsels.
Over Julians notities.

En toen, heel langzaam, zag Peter iets.
Iets dat hij eerder niet zag.

"Roel. Kijk naar deze lijn."

Hij wees naar een kaart van het kasteel.
Bepaalde kamers waren omcirkeld.
Verbonden door rode draad.

"Wat zie je," vroeg Roel.

"De cirkel. De vorm. De patroon. Het is geen toeval. Het is..."

Roel schonk zich over hem heen.
Zijn ogen volgden Peters vinger.

Zijn adem stokte.

"Peter. Dat is een sigil."

Peter knikte langzaam.

"Een teken. Een patroon. Een verankering van energie. Iets wat Faust misschien niet eens beseftte dat hij maakte. Maar het gebouw wel."

Roel begon te trillen.

Niet van angst.

Van ontdekking.

"Peter. Het kasteel zelf is de poort."

En toen gebeurde het.

Een geluid uit de kelder.

Een zacht, krassend geluid.

Dan een tik.

Dan twee.

Peter keek Roel aan.

Roel keek terug.

"Het anker," zei Roel.

"Het probeert contact te maken," zei Peter.

En zonder één seconde te aarzelen liepen ze naar de trap.

De kelder wachtte.

Donker.

Koud.

Vol mogelijkheden.

En misschien vol antwoorden.

Of vol ellende.

Maar ze gingen.

Want Julian verdiende dat ze doorgingen.

16. het Fluisteren in de Kelder

De trap naar de kelder van Bureau Nachtwacht kraakte alsof elke trede een verhaal wilde vertellen.

Niet zomaar een oud gebouw-geluid.

Meer een geritsel dat je diep in je ruggengraat voelde.

Peter liet zijn hand langs de muur glijden.

Het beton voelde koud.

Kouder dan het eerder die dag was geweest.

Alsof het kasteel iets had meegebracht dat de temperatuur tot in hun fundering had beroerd.

Roel volgde hem.

Hij hield een kleine zaklamp vast die hij ooit zelf had aangepast zodat het ding paranormale activiteit kon registreren.

Een zwakke blauwe gloed verscheen zodra er energievelden in de buurt waren.

Die gloed was nu niet zwak.

Het lampje was fel genoeg om zijn hele hand blauw te verven.

"Peter," fluisterde Roel.

"Dit is niet normaal. Dit is een stroom van anomalie-energie. Alsof..."

Peter bleef staan op de voorlaatste trede.

Hij keek Roel aan.

"Alsof het anker al hier is," zei hij.

Roel slikte.

"Ja. Dat."

Ze zetten allebei tegelijk een stap naar beneden.

De kelder was een ruime, lage opslagruimte met betonnen muren en een wirwar van rekken vol apparatuur.

Onderzoekspullen die hun carrière had gemaakt:

- oude EMF-scanners
- geigertellers
- kastjes vol glasprisma's
- infraroodcamera's
- thermometers die nooit normaal deden
- en drie dozen waarin Peter ooit probeerde een quantum-sensor te bouwen die uiteindelijk vooral rook ontwikkelde

Maar vandaag voelde de kelder anders.

Alsof de ruimte zich bewust was van hun aanwezigheid.

De lichten flikkerden.

Niet ritmisch.

Maar alsof iets er met zijn vingers langs streek.

Roel kneep zijn zaklamp harder vast.

"De sensor slaat bijna op hol."

Peter keek in het halfduister naast de rekken.

"Dan is het hier."

Een zacht krassen klonk van achterin de ruimte.

Regelmatig.

Alsof iemand met twee vingers langs de betonnen muur gleed.

Roel richtte zijn zaklamp erop.

"Niets te zien."

"Dat maakt het erger," zei Peter.

Hij liep naar voren.

Zijn ParaPulse Wand in de aanslag.

Het apparaat piepte zacht.

Maar niet in het normale patroon van ontdekking.
Meer als een hartslag.
Onregelmatig.
Slag, pauze, slag, pauze.

"Roel. Dit patroon ken ik niet."

Roel kwam dichterbij en keek mee.
"Het lijkt op terugkerende activiteit die in intervals communiceert.
Alsof het probeert een signaal te sturen."

Peter draaide het apparaat iets bij.
Toen hoorde hij het.

Een fluistering.
Eerst vaag.
Dan duidelijker.

"Peter."

Peter verstijfde.
Hij keek Roel snel aan.
"Heb jij dat ook gehoord."

"Ja," zei Roel.
Droog, maar met zichtbare spanning.
"En ik haat het."

Het fluisteren ging door.
Een vage echo.
Hol.
Schurend.

"Onder... hier..."

Roel hield de sensor voor zich.
Hij knielde en stak het apparaat onder een metalen werkbank.

De cijfers sloegen uit alsof iemand er een defibrillator op had aangesloten.

Peter boog door zijn knieën.

Hij voelde een koude luchtstroom uit de spleet onder de werkbank komen.

Een kier van hooguit twee centimeter.

"Roel. Er zit iets onder deze vloerplaat."

Roel trok een schroevendraaier uit zijn rugtas.

Altijd voorbereid.

Samen wrikten ze de metalen plaat iets op.

Het ging moeizaam.

De plaat bewoog niet alsof hij vastzat.

Maar alsof iets hem tegenhield.

Toen klonk het opnieuw.

"Niet... openen..."

Roel keek op.

"Dat is geen waarschuwing om ons te beschermen. Dat is een waarschuwing om iets te beschermen tegen ons."

Peter wist het ook.

"Dan moeten we het juist openen."

Ze zetten hun schouders eronder.

De metalen plaat kraakte, boog, steunde, maar gaf uiteindelijk een klein stukje mee.

Een koude mist kringelde naar buiten.

Niet grijs.

Niet wit.

Zwart.

Als rook zonder vuur.

Peter draaide zijn hoofd een beetje weg.

"Dat is niets natuurlijk."

"Nee," zei Roel, "dat is residu van een entiteit. Of van een object dat entiteit-energie draagt."

Ze tilden de plaat verder omhoog.

Daaronder lag een houten kistje.

Klein.

Zwart.

Met metalen hoeken die vol krassen zaten.

Het hout voelde oud.

Veel ouder dan hun gebouw.

Roel fluisterde:

"Peter. Dit... dit lag hier niet."

"Klopt," zei Peter.

"Wij zouden nooit een eeuwenoude doos in onze kelder vergeten."

Ze pakten het kistje op.

Het voelde koud.

Maar het klopte.

Zacht.

Als een hartslag die niet menselijk was.

Peter duwde zijn duim langs de sluiting.

"Als dit het anker is..."

Maar Roel legde zijn hand op zijn arm.

"Wacht."

Peter keek hem aan.

"Als dit contact maakt met jou zoals het deed bij Julian... dan ben jij de volgende."

Peter slikte.

"We moeten het openen, Roel. Anders blijven we raden tot het ons inhaalt."

Roel dacht een moment.

Toen haalde hij diep adem.

"Goed. Maar dan doen we het samen."

Peter knikte.

Ze zetten zich tegenover elkaar.

Hun handen op de randen van het kistje.

"Op drie," zei Roel.

"Een... twee..."

Het kistje klikte open zonder dat zij drie zeiden.

Langzaam.

Alsof het zelf besloot dat het tijd was.

Binnenin lag iets dat onmogelijk kon bestaan.

Een stuk hout.

Ruw.

Dik.

Donker.

Het anker.

Maar niet zoals eerder.

Het was gebarsten.

In twee delen.

En de breuklijn gloeide zacht.
Diep rood.
Alsof er iets in zat dat nog leefde.

Peter voelde zijn hart bonzen.

"Roel. Het anker is kapot."

"Nee," zei Roel langzaam.
Zijn ogen groot.
Zijn stem schor.
"Het is niet kapot. Het is... open."

"Open," vroeg Peter.

Roel knikte.
"En iets is eruit gekomen."

Toen klonk de stem opnieuw.
Veel duidelijker dan eerder.
Alsof het kistje zelf sprak.

"Hel... mij."

Peter draaide zich om.
"Dat is de stem die Julian hoorde."

Roel slikte.

"Peter. Dit is geen entiteit. Dit is geen demon. Dit is geen schim."

Hij keek op.
Zijn stem trilde.

"Dit is Faust zelf. Wat er nog van hem over is. Dit is zijn echo. Zijn stem. Zijn energie die gevangen zat in dat anker."

Peters ogen werden groter.

"En als zijn stem los is gekomen..."

Roel knielde naast het kistje.
Hij keek er recht in.
Zijn adem trilde.

"Dan is *hij* los. En alles wat hem vasthield... is nu ook los."

Het licht in de kelder flikkerde.
De stem klonk nog één keer.

"Breng... terug..."

En toen was het stil.
Niet gewoon stil.

Een stilte die voelde als een waarschuwing.

Een stilte die iets achterliet.

Peter keek naar Roel.

"Roel. Wat moeten we terugbrengen."

Roel keek naar het houten anker.

"Waarschijnlijk de rest van hem."

"En waar moet dat heen."

Roel stond op.
Hij pakte de lamp.
Zijn ogen waren donker.

"Naar de plek waar hij werd afgebroken. Naar de plaats waar het begon. Naar de torenkamer van Kasteel Waardenburg."

Peter slikte.

"Roel. Dat betekent dat we terug moeten."

"Ja," zei Roel zonder twijfel.

"En dat betekent dat we heel misschien niet terugkomen."

Peter keek naar het kistje.

De gloed.

De breuk.

De stem.

"Voor Julian," zei hij.

Roel knikte.

"Voor Julian."

Ze sloten het kistje.

Het licht in de kelder doofde volledig.

En dit keer was het niet het gebouw.

Maar iets dat de duisternis wilde.

17. de Nacht van de Breuk

De lucht boven **Kasteel Waardenburg** stond zwart als nat hout. Geen sterren, geen maan, alleen een dreiging die hing als een sluier over de toren.

Peter parkeerde de auto scheef in het grind, trapte de deur open en liep meteen door.

Hij voelde geen kou.

Alleen vuur.

Roel haalde hem in.

"Peter. Wacht even. We hebben geen plan."

"Jawel," zei Peter.

"Het plan is simpel. We eindigen dit."

Roel zuchtte diep.

"Het brak het anker. Het heeft Julian gedood. Het beweegt door steen. Het leert. Het imiteert. Het voedt zich. Dit wordt geen eenvoudige confrontatie."

Peter keek hem aan.

"Dan maken wij het ingewikkeld voor hem."

Ze liepen het kasteel binnen.

De zware houten deur kraakte open, langzaam, alsof het gebouw hen kende.

Alsof het hen verwachtte.

Binnen was het donker.

Geen enkel licht brandde nog.

De gangen ademden koude lucht uit, alsof iemand de ramen had opengezet voor een storm.

Roel pakte het kistje met het gebroken anker uit zijn tas.

De breuklijn gloeide zwak rood, als een polsslag.

Peter keek om zich heen.
"Het voelt anders. Te stil."

"Het is geen stilte," zei Roel.
"Het kijkt. Door de muren. Door elke steen."

Peter knikte.
"Dan laten we het kijken naar iets dat het niet verwacht."

Ze liepen naar de torentrappen.
Dezelfde trap waar ze eerder het fluisteren hoorden.
Dezelfde trap waar Julian ooit had gestaan.

Peter voelde zijn keel dichtknijpen.
Zijn hand balde zich tot een vuist.
"Op hem," fluisterde hij. "Voor hem."

Roel tikte zacht tegen zijn schouder.
Voor steun.
Voor moed.
Voor wat komen ging.

De torenkamer was anders dan voorheen.

Het leek groter.
Alsof de muren naar achteren waren getrokken.
Het ronde raam stond open, maar er waaide geen wind naar binnen.
Alleen naar buiten.
Alsof het kasteel ademde.

Op de vloer was een patroon zichtbaar.
Geen krijt.
Geen verf.

Steen dat ooit hard was geweest, was nu zacht geworden.
Gevormd door eeuwen energie, trillingen, beoefening van iemand die
meer probeerde dan wetenschap.

"Roel," fluisterde Peter.

"Dit is zijn werk. Faust heeft dit gemaakt."

Roel knielde en bestudeerde de lijnen.

"Het is een cirkel van binding. Een verankering van energie naar een vaste plek. Maar het is incompleet. Daarom is Faust nooit teruggekeerd. Hij miste iets."

"Wat," vroeg Peter.

Roel legde het kistje in het midden.

Het anker begon harder te gloeien.

"Dit," zei Roel zacht.

"Het anker is het ontbrekende stuk. Het sluit de cirkel. Het maakt de overgang compleet. Maar het is gebroken. Daarom is de entiteit nu... ongecontroleerd."

Peter keek om zich heen.

"En waar is de entiteit nu."

Alsof het kasteel het hoorde, begon de lucht te trillen.

Niet als wind.

Meer als geluid zonder bron.

Een lage toon die je eerder voelde dan hoorde.

Als een stem die zich klaarmaakte om te spreken.

Toen zag Peter het.

Uit de muur naast hen kwam een schaduw naar voren.

Eerst klein.

Dan lang.

Dan breed.

Dan weer smal.

Een vorm zonder vaste randen, een lichaam dat leek te zijn opgebouwd uit rook en pijn.

Het gezicht dat erop leek te zitten was oud.

Gerimpeld.

Hol.

Geen ogen, maar kassen waar licht in trilde.

Geen mond, maar een scheur die sprak zonder lucht.

Roel maakte een stap achteruit.

"Peter. Dat is hem."

"Faust," zei Peter zacht.

"Of wat er nog van hem over is."

De entiteit bewoog niet normaal.

Geen stappen.

Geen glijden.

Meer... brekend.

Alsof het ruimte moest dwingen om plaats te maken voor zijn aanwezigheid.

Toen klonk de stem.

Nu niet fluisterend.

Maar luid.

Ruw.

Door merg en bot.

"Breng... terug..."

Het dikke glas in het raam trilde.

Peter zette zich schrap.

"Faust. Wij hebben jouw stem gehoord. Jouw geschiedenis gezien. Jij bent geen demon. Jij bent een man die iets wilde herstellen wat je bent kwijtgeraakt."

De entiteit verstijfde kort.

Alsof het luisterde.

Roel ging naast Peter staan.

"Maar Faust. Johann Georg. Wat jij nu bent doet mensen pijn. Je hebt Julian genomen. Je trekt energie weg. Je breekt jezelf verder bij elke aanval."

De schaduw kromp een beetje in.

Niet uit angst.

Uit herkenning.

Peter pakte het anker.

De gloed werd feller.

Dieper rood.

Alsof het voelde dat zijn maker dichtbij was.

"Als jij rust wil," zei Peter, "moet dit terug. Het anker moet in de cirkel. Jij moet de overgang afmaken die je nooit durfde te voltooien."

Faust begon te beven.

Zijn contouren trokken samen.

Fragmenten van zijn schaduw vormden korte flitsen van iets dat ooit menselijk was.

Een hand.

Een oog.

Een mond die woorden probeerde te vormen.

"Help."

Toen barstte alles los.

De lucht in de torenkamer explodeerde in kracht.

Een werveling van wind, rook, licht en geluid.

Het leek alsof de kamer zelf werd omgedraaid.
Alsof ruimte en tijd in elkaar knopen werden getrokken.

Peter werd tegen de muur geslingerd.
Roel moest zich vastgrijpen aan een houten balk.
Het anker cirkelde omhoog, zwevend in de lucht alsof het werd
vastgehouden door onzichtbare handen.

De entiteit schreeuwde niet.
Maar het geluid dat eruit kwam deden hun oren branden.
Een trillende toon die de muren deed scheuren.

"ROEL," riep Peter.
"DE CIRKEL. SLA HEM DICHT."

Roel knielde midden in de storm.
Zijn handen trilden maar vonden de juiste stenen.
Hij duwde de laatste stukken van het patroon aan, zoals Faust het
bedoeld moest hebben.

Eén steen bleef over.
De belangrijkste.

Peter kroop door de storm.
Zijn vingers bloedden van het schuiven over de vloer.
Zijn ogen prikten door het stof.

Hij legde de hand op Roels schouder.
"De laatste steen. Jij of ik."

Roels ogen werden groot.
"Jij. Jij bent de enige die het anker kan vasthouden."

Peter knikte.
Hij sprong naar het zwevende anker.
Het leek zich tegen hem te verzetten, maar hij greep het vast met alle
kracht die hij had.

"FAUST," schreeuwde hij, terwijl de kamer explodeerde in rood licht.
"DIT IS JOUW MOMENT."

Hij drukte het anker op de laatste plek in de cirkel.
De steen schoot omlaag.
De cirkel sloot.

En in dat moment hield de wereld haar adem in.

De entiteit werd rechtop getrokken, alsof touwen hem optilden.
Zijn lichaam werd dunner.
Lichter.
De contouren braken.
Niet pijnlijk.
Bevrijdend.

De rook verdampte.
De holle ogen kregen diepte.
De stem werd helder.

Een fluistering.
Zacht.
Dankbaar.

"Rust."

Toen viel alles stil.

Het licht verdween.
De storm zakte.
De hitte ging weg.
Alleen de cirkel bleef over, nu dof en grijs, alsof hij eindelijk zijn werk
had gedaan.

Peter lag op zijn rug.
Buiten adem.

Zijn handen trilden.
Zijn borst deed pijn.

Roel kroop naar hem toe.
"Ben je oké."

Peter ademde diep weg.

"Roel. We hebben het gedaan."

Roel knikte.
Zijn gezicht stond vol met opluchting en verdriet tegelijk.

"Julian," zei hij zacht.

Peter keek naar het raam, waar de wind nu zacht naar binnen blies.

"Julian heeft dit mogelijk gemaakt," zei Peter.
"Wij hebben het afgemaakt."

De kamer voelde eindelijk normaal.

Alsof een eeuwenoude ademhaling was gestopt.

En een ziel eindelijk rust had gevonden.

18. Wat Achterblijft in de Stilte

De rit terug naar Bureau Nachtwacht verliep in een stilte die niet alleen geluid miste, maar ook kleur.

Alsof de lucht nog nasidderde van wat er in de torenkamer van **Kasteel Waardenburg** was gebeurd.

Faust had eindelijk rust gevonden.

Maar Rust voelde niet hetzelfde als Einde.

Peter parkeerde de auto voor de deur.

Zijn vingers trilden nog steeds van de spanning.

Roel stapte uit, zijn schouders zwaar, zijn ogen klein van vermoeidheid.

Ze liepen naar binnen.

Het gebouw rook vertrouwd.

Koffie. Papier. Elektronica.

Maar onder die lagen lag een andere geur.

Een subtiele kou.

Alsof iets onaangeroerd had gewacht.

Peter hing zijn jas op.

Roel zette zijn tas neer.

Ze zeiden niets.

Soms is spreken alleen maar ballast.

Aan de tafel brandde nog steeds het lampje op Julians bureau.

Peter bleef er even bij staan.

Het zachte licht viel over de lege stoel.

Hij kneep in zijn ogen.

"Dat laat ik aan," zei hij zacht.

Roel knikte.

"We hebben hem dat lichtje beloofd. En beloftes houden we."

Ze dronken thee.
Geen koffie vandaag.
De stilte tussen hen was eerlijk en zwaar.

Toen gebeurde het.

Een geluid.

Niet hard.
Maar onmogelijk om te negeren.

Beneden in de kelder klonk een dof gestommel.
Alsof iets viel.
Of werd omgestoten.
Of zich verplaatste zonder benen.

Roel keek op.
"Peter. Dat kwam niet van de leidingen."

Nog een geluid.
Scherper.
Een schrapend geluid.
Als nagels over karton.
Dan een lage brom.
Een adem die te diep was voor iemand zonder longen.

Peter zette zijn beker neer.
"Hoor jij dat."

"Ja," zei Roel.
"En ik zou willen dat ik het niet hoorde."

Ze liepen naar de deur die naar de keldertrap leidde.
De deur stond op een kier.

Die hadden ze niet open laten staan.

Peter duwde hem langzaam open.
De trap lag in halfdonker, maar onderaan knipperde een lichtje
onregelmatig.
Alsof iemand met een vinger ritmisch tegen de lamp tikte.

Tok.

Tok.

Tok.

"Peter," fluisterde Roel, "dat doet alleen aanwezigheid. Sterke
aanwezigheid."

Peter ademde in.
"Dan is het niet klaar."

Ze daalden af.
Trede na trede.
De lucht werd kouder.
De lamp boven hen flikkerde.

Halverwege hoorden ze een zachte lach.
Niet kinderlijk.
Niet volwassen.
Iets ertussenin.
Een lach zonder plezier.
Een geluid dat je in je nek voelde.

Peter hield zijn ParaPulse Wand bij de borst.
Het apparaat gloeide nauwelijks.
Alsof iets de signalen verstikte.

Beneden aangekomen zagen ze dat een van de rekken scheef stond.
Alsof iemand ertegenaan was gevallen.
Of op was gelopen.
Of eruit was gekomen.

"Roel," fluisterde Peter.
"Het is hier."

Toen zagen ze beweging in de hoek.

Een schaduw die niet bij de lamp hoorde.
Een vorm die groter werd, dan weer kleiner.
Alsof iemand probeerde een lichaam te vormen, maar niet wist hoe dat moest.

Langzaam trok de schaduw naar de muur.
Alsof het ertegenaan werd gezogen.

En toen gebeurde het.

De schaduw begon vorm te krijgen.
Contouren.
Een kaaklijn.
Wangen.
Ogen hol als lege kamers.

Een gezicht.

Een menselijk gezicht.

Peter voelde zijn hart stoppen.
Hij probeerde woorden te vinden, maar zijn mond bleef open zonder geluid.

Roel zette één stap achteruit.
Zijn adem stokte.

Het gezicht vervormde iets.
Alsof het moeite had om zichzelf te houden.
Alsof het probeerde te kiezen wie of wat het was.

En toen... keek het hen recht aan.

Ogen.
Niet ver weg.
Niet zwevend.
Geen rook.

Volledig zichtbaar.
Helder.
Haarscherp.

Peter fluisterde, met een stem die nauwelijks een stem was:

"Roel... dat is het gezicht van..."

-Einde-

Nawoord

Sommige verhalen eindigen niet echt.
Ze stoppen alleen met praten.

Peter en Roel wonnen meer dan een gevecht.
Ze brachten een ziel tot rust die eeuwenlang gevangen had gezeten.
Maar met elke deur die sluit, gaat ergens anders een nieuwe open.

Julian blijft een leegte achter die niet op te vullen is.

Zijn stoel.

Zijn lampje.

Zijn stem die nog in hun gedachten zit.

Hij blijft de herinnering die hen vooruit drijft, zelfs wanneer de nacht te groot lijkt.

En dan is er de kelder.

De stilte.

Het gezicht dat niet van Faust was.

Een teken dat dit verhaal verder gaat dan één geest, één kasteel of één fout uit het verleden.

Wat er daar beneden wacht, heeft geduld.

Heel veel geduld.

Bureau Nachtwacht - De Verborgen Cirkel van Faust

Wanneer een jonge vrouw op mysterieuze wijze om het leven komt in **Kasteel Waardenburg**, wordt Bureau Nachtwacht ingeschakeld. Peter, specialist in paranormale fenomenen, en Roel, briljant analyticus met een scherp gevoel voor logica, ontdekken al snel dat dit geen gewone zaak is.

De legende van Johann Georg Faust blijkt geen romantisch spookverhaal.

Het kasteel verbergt iets wat nooit bedoeld was om wakker te worden. Oude patronen in de stenen.

Energie die zich voedt met angst.

En een entiteit die niet alleen wil verschijnen, maar terug wil keren.

Wanneer hun vriend Julian op gruwelijke wijze wordt getroffen, verandert het onderzoek in een strijd op leven en dood.

Peter en Roel dalen dieper af in de geschiedenis van Faust en stuiten op een waarheid die vijf eeuwen verborgen heeft gelegen.

Maar net wanneer ze denken dat de rust is teruggekeerd, hoort Bureau Nachtwacht vreemde geluiden in de kelder.

Wat daar verschijnt, is niet Faust.

Het is iets anders.

Iets dat hen al die tijd heeft gevolgd.

En het heeft nu een gezicht.

Een bloedstollende thriller waar geschiedenis, paranormale fenomenen en menselijk drama samenkomen.

Nachtwacht stopt niet wanneer de geest verdwijnt.

Het begint pas wanneer iets terugkijkt.